

آبولا

اداره خانی:

محلہ پشیمانی بازار صافحیلر خانده ۱۶

صاحب امتیاز و مدیر مسئول:

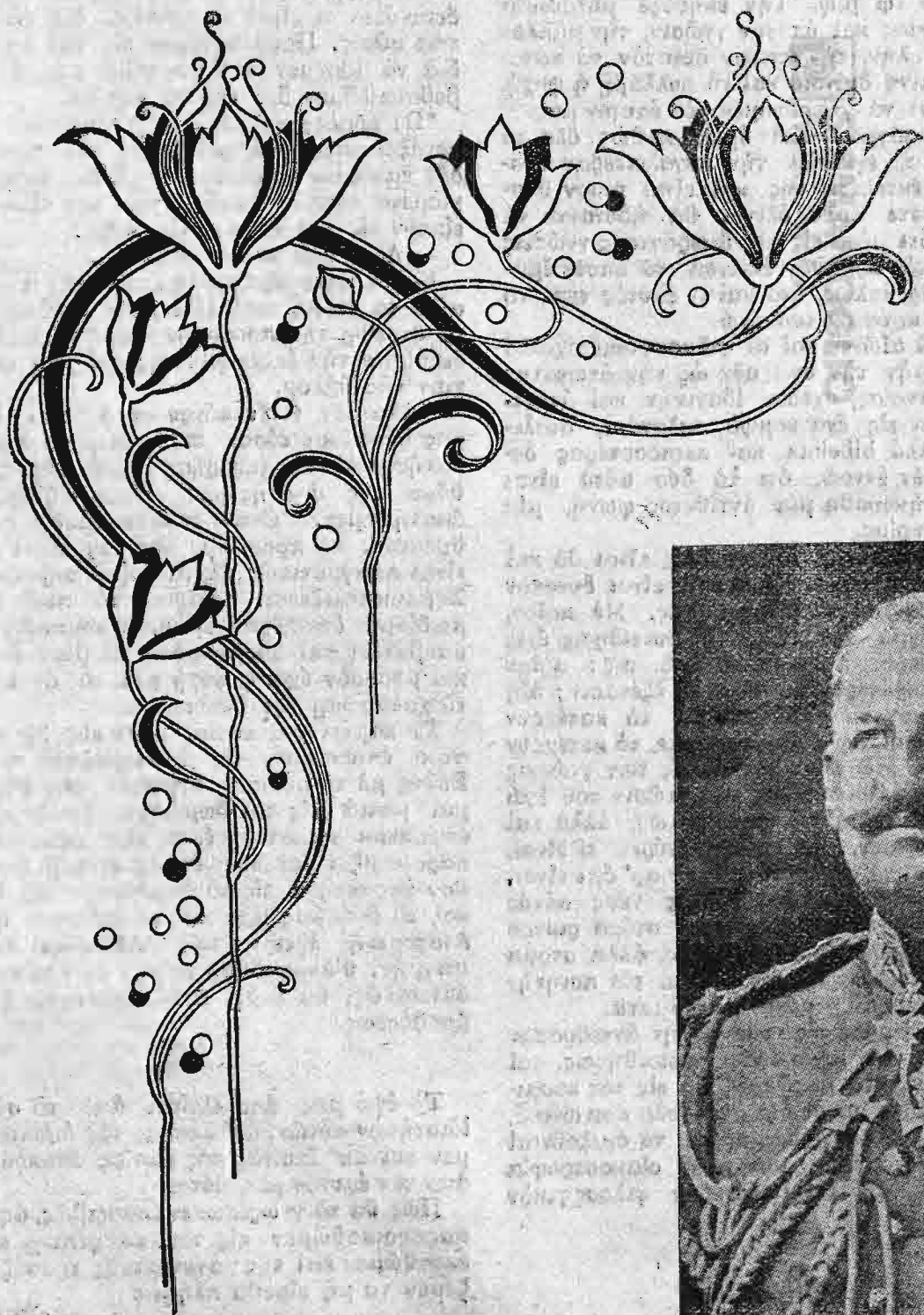
آریستورولوس د. خریستیدیس

'Αβ'Ολα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘ. 16</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>'Εσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 'Εξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 10 > ἑξάμην. > 20 > ἑξάμην. > 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>'Εσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 50 'Εξωτερικὸν . . . φρ. 18</p> <p>ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δὲν επιστρέφονται.</p>
--	---	--

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν γερμανο-
αυστριακῶν στρατευμάτων
ἐν τῇ ἀνατολικῇ μετώπῳ

στρατηγὸς Λίνσιγγεν.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΕΦ' ΟΙΣ

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὁμιλεῖ εἰς τὴν αὐρια-
νὴν περικοπὴν περὶ ἁμαρτίας καὶ τῶν συνε-
πειῶν αὐτῆς, ἐν τέλει δὲ ἐρωτᾷ:

— Ποῖον λοιπὸν καρπὸν ἔχετε τότε διὰ
τὰς πράξεις ἐκεῖνας, διὰ τὰς ὁποίας τώρα
εἰσθε κατεντροπιασμένοι;

Αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος ὄλων τῶν ἐναγῶν
ἡμῶν πράξεων, ὄλων ἐκεῖνων τῶν παραφο-
ρῶν, εἰς ἃς κτηνώδη μᾶς ὠθοῦσιν ἐνστικτα,
ὄλων ἐκεῖνων τῶν ὀλισθημάτων, εἰς ἃ περιε-
πέσαμεν. Τότε μὲν ἡ πικρία, ἡ θλίψις, ἡ
συντριβή, κατόπιν δὲ ἡ κατασχύνη.

Πολλάκις ἐν τῇ ζωῇ παριστάμεθα μάρτυ-
ρες θεαμάτων οἰκτρῶν, φρικιαστικῶν οἰκο-
γενειακῶν καὶ ἀτομικῶν τραγυδιῶν καὶ μὲ
τοὺς ὀφθαλμοὺς ὕγρους ἐκ συγκινήσεως
διαπορούμεθα εἰς τί βάσκανον ὄμμα, ὑπὸ
ποῖαν ἀγρίαν κατάραν συντρίβεται ἡ οἰκογέ-
νεια ἢ τὸ ἄτομον. Οὐτε βάσκανος ὀφθαλμός,
οὐδὲ φοβερὰ ἐπενήργησε κατάρρα, ὅπως συν-
τρίψῃ τὸν οἶκον ἐκεῖνον. Τὸ πᾶν εἶναι
οἰκείον, τὸ πᾶν προέρχεται ἐκ τῶν ἑνδον.

Ἡ ἑνδον δρᾶσις, καθὼς παρέχει τὴν ζωὴν,
παρέχει τὴν εὐδαιμονίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν
ἐξουθενώσιν. Πολὸν σπανίως ἐξωτερικαὶ ἐπι-
δράσεις δημιουργοῦσι τόσον φοβεροὺς παρα-
δαρμούς, ὅσον ἡ ἡμετέρα μυχία ἐκρηγῆς τῶν
παθῶν, καὶ ἔτι σπανιώτερον ἡ ψυχὴ θὰ
δυνηθῇ ν' ἀντιδράσῃ ἰσχυρῶς κατὰ τούτων.

Τὸ ἁμάρτημα, ὀριζόμενον ὡς καταπάτη-
σις τοῦ φυσικοῦ καὶ ἠθικοῦ νόμου, φέρει ἐν
αὐτῷ ὄλα τὰ στοιχεῖα τῆς τιμωρίας, κρύπτει
τὰ ἀναγκαιοῦντα μικρόδια, τὰ ὁποία θὰ
ἐκκολαφθῶσιν εἰς φοβερὰς καὶ βροτολοιογούς
σωματικὰς καὶ ψυχικὰς νόσους.

Δὲν τὸ φανταζόμεθα ἢ, τοῦλάχιστον, δὲν
ἠθελήσαμεν ποτὲ νὰ τὸ πιστεύσωμεν. Φρο-
νοῦμεν, ὅτι, παραβαίνοντες μέγαν τινὰ καὶ
θεμελιώδη κανόνα τοῦ φυσικοῦ ἢ ἠθικοῦ
δικαίου, θέλομεν διαλάθει τὴν προσοχὴν τοῦ
τιμωροῦ Θεοῦ. Ἀπάτη, καὶ ἀπάτη οἰκτρά!

Δὲν εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ διαλάθωμεν τὴν
προσοχὴν τοῦ Θεοῦ τούτου, διότι εὐρίσκεται
παρῶν εἰς κάθε καὶ τὸν ἐλάχιστον νόμον τῆς
φύσεως καὶ τοῦ λόγου, ἐκάστη δ' αὐτοῦ
παράβασις ἐπιφέρει δι' ἡμᾶς τὴν ἄρσιν τῆς
ἠθικῆς καὶ τῆς ψυχικῆς εὐδαιμονίας, ἡ ὁποία
συνυπάρχει ἐν τῇ ἐκτελέσει αὐτοῦ.

Ἀλλὰ, παρὰ τὴν τιμωρίαν, ἔχομεν συν-
επαγομένην τὴν κατασχύνην.

Τὴν βλέπομεν ὁποῦδήποτε στρέψωμεν τοὺς
ὀφθαλμούς. Ἡ κατασχύνη συνοδεύει τὰς
ἐξάλλους καὶ παραφόρους ἡμῶν πράξεις,
ὅ,τιδήποτε δὲ καὶ ἂν τεθῇ ἐν κινήσει, τὰ
πλούτη ἢ ἡ ἐπιβολή, ἡ ὠραιότης ἢ ἡ δύνα-
μις, οὐδὲν ἐκ τούτων καὶ πολλῶν ἄλλων θὰ
δυνηθῇ νὰ τὴν κατακαλύψῃ ἀπὸ τῶν ὀμμά-
των τῶν ἄλλων καὶ νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ὑπὲρ
τὸ ἐπίπεδον ἡμῶν ἡρμένους.

Ἄφοῦ λοιπὸν πληρόνομεν τόσον ἀκριβῶς
τὰς παραβάσεις τῶν κανόνων τοῦ φυσικοῦ
καὶ ἠθικοῦ νόμου, ἀφοῦ προσφέρομεν ἡμᾶς
αὐτοὺς καὶ τὰς οἰκογενείας μας θύματα τῶν
παραπτωμάτων μας αὐτῶν, ἀφοῦ ἡ κατα-
σχύνη ἀναμένει νὰ μᾶς περιβάλῃ μὲ τὸν
κατάπτυστον πέπλον τῆς, ἔχει ἄρα λόγον
ὑπάρξεως τὸ ἁμάρτημα καὶ ἡ παράβασις;

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΝΑΙ ΤΟΣΩΝ ΕΥΚΟΛΩΝ;

Οἱ ξενότροποι συνδυασμοὶ τῶν χρωμάτων, αἱ
ἀδόκηται τῶν ἤχων ἐναλλαγαὶ καὶ αἱ νέαι ἰδέαι
ξυπαζοῦν τὰ μάτια, τὰ ὄτια, τὴν διάνοιαν.

Καὶ ὁ ξυπασμὸς τῆς διανοίας εἶναι τασούτω
μᾶλλον ἰσχυρός, ὅσον προέρχεται ἀπὸ ἄρνησιν
δοξασιῶν, τὰς ὁποίας ἡ ἀνθρωπότης συνήθισεν νὰ
ἔχη ἀπὸ αἰῶνων καὶ νὰ τὰς περιβάλλῃ μὲ τὸ ἀσά-
λευτον κῦρος μακρᾶς σπουδῆς καὶ πολυχρονίου
ἐρεῦνης.

Ἐπάνω εἰς τὰ λευκὰ μάρμαρα τῶν Δελφῶν, ἐπὶ
τῆς προσόψεως αὐτῆς τοῦ μαντείου, πρὸς τὸ
ὅποιο φυλαὶ καὶ γενεαὶ ὄλαι συνέρρεον, διὰ νὰ
ἀντλήσῃ τὴν γνῶσιν τοῦ βίου, ὁ προσκυνητὴς
δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ἀναγνώσῃ τὰς δύο μνημειώδεις
λέξεις τοῦ Χεῖλωνος:

— Γνώθι σαυτόν,
ἡ δὲ σοκρατικὴ φιλοσοφία, ἐρημνεύουσα, οὕτως
εἶπειν, τὴν προτίμησιν ταύτην καὶ τὴν καθαγίαισιν
ἐπὶ οσητοῦ τόπου τῶν δύο αὐτῶν λέξεων, δὲν
παρέλειπε νὰ ἐξάρῃ τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐντο-
λῆς καὶ τὴν μεγάλην αὐτῆς χρησιμότητα διὰ τὴν
εὐδοκίμησιν ἐν τῷ βίῳ. Τὴν ἐκήρυξε μοναδικὴν
ὁδὸν τῆς εὐτυχίας καὶ ὑπάτης γνῶσιν, τὴν μᾶλλον
εὐγενῆ καὶ ὑψηλὴν, τὴν ὁποίαν δυνατόν νὰ κατα-
κτήσῃ ἀνθρωπίνῃ διάνοια καὶ νὰ συλλάβῃ ἡ ψυχὴ.

Μᾶς ζητεῖται νὰ γνωρίσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας.
Τὴν ἀπλοῦν πρᾶγμα! Καὶ ὅμως, καθὼς ὄλα τὰ
ἀπλὰ πρᾶγματα, ἐγκλείει τὴν μεγαλειότεραν δυσ-
χέριαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς καὶ εἶναι τόσον δυσ-
επίτευκτος, ὥστε πολὺ ὀλίγοι θὰ ἠδύνατο νὰ
καυχήθωσιν, ὅτι μέσα εἰς τὰς ἀπεράντους γνῶσεις
των, μαζὶ μὲ τὸν ὄρατον ἐκεῖνον, τὰ ὁποία ἔμα-
θον ἐν τῷ βίῳ καλῶς, ἦτο καὶ ὁ ἑαυτὸς των, τὸ
ἐνδόμυχον, τὸ κρυφίον των ἐγώ.

Ἄλλ' ἐνῶ οἱ αἰῶνες καὶ αἱ φιλοσοφικαὶ σχολαὶ
τὴν γνῶσιν αὐτὴν τὴν θεσοῦν ὡς τὴν ἀνωτάτην
γνῶσιν τῆς διανοίας, σχεδὸν ἰδανικὴν καὶ ἀνέρι-
πτον, ἰδοῦ, ὅτι εἰς ἕνα κομψὸ σαλονάκι, στολι-
σμένο ἀπὸ πολλὰ bibelots καὶ περισσοτέρας δε-
σποινίδας — δὲν ἐννοῶ, ὅτι τὰ δύο αὐτὰ εἶναι
ταύτόσημα — ἠκούσθη μία ἀντίθετος φωνή, μία
φωνὴ διαμαρτυρίας.

— Τὸ γνώθι σαυτόν, ἔλεγε, δὲν εἶναι δὲ καὶ
τόσον δύσκολον πρᾶγμα. Ὁ καθεὶς εἶναι δυνατόν
νὰ τὸ ξεύρῃ καὶ νὰ τὸ ξεύρῃ καλῶς. Μὲ ποῖον,
ἄλλως τε, πρᾶγμα ἢ ἀνθρωπίνῃ συνειδήσει ἔχει
συζῆσις πλειότερον, παρὰ μὲ τὸ ἐγὼ τῆς; ποῖον
ἄλλο εἶχε πλησιέστερον αὐτοῦ πρὸς ἐξέτασιν; Μὴ
ἀπαιτᾶσθε, κύριε, τὸ γνώθι σαυτόν τὸ κατέχουν
πολὺ περισσοτέροι, ἀφ' ὅσους νομίζετε, τὸ κατέχουν
ἴσως ὄλοι. Ἄλλ' ἐνῶ ὄλας τὰς ἄλλας τῶν γνῶσεις
προσπαθοῦν νὰ ἐπιδεικνύουν, τὴν γνῶσιν τοῦ ἐγώ
των ὄχι μόνον τὴν κρύπτουν ἐπιμελῶς, ἀλλὰ καὶ
τὴν παραμορφώνουν. Ὁ καθεὶς ξεύρει τί εἶναι,
ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ φαίνεται ἄλλος παρ' ὅτι εἶναι.

Καὶ τὰ τοιμηρὰ αὐτὰ λόγια, τὰς νέας αὐτὰς
δοξασίας, τὰς ἐξέφερον ὄχι κάποιον στόμα ρινοῦ
καὶ σκυθρωποῦ μελετητοῦ τῆς ζωῆς, ἀλλὰ στόμα
δασποινίδος, στόμα, τὸ ὁποῖον — κατὰ τὸν ποιητὴν
— ἔπρεπε νὰ σκορπίζῃ μόνον μειδιάματα.

Ἐξυπαζοῦσθ' — μέσα εἰς τὴν ψυχὴν ἀντέδρασαν
αἱ σφραγισμέναι, αἱ προαιώνιοι πεποιθήσεις, καὶ
ἐνῶ ἡ κυρία Λεζουὲρ μᾶς λέγει, ὅτι εἰς τὰς κοσμι-
κὰς συγκεντρώσεις μόνον διὰ σκάνδαλα κοινωνικὰ,
μόνον περὶ καιροῦ καὶ μόδας πρέπει νὰ ὁμιλοῦν αἱ
γυναῖκες καὶ αἱ ἄνδρες, μία κακὴ οἰακοστροφία
μᾶς ἔφερον εἰς τὸ ἐπικλινέστερον φιλοσοφικὸν
ἐπίπεδον.

Ἄλίσθησα...

Ἄλλ' ἄρα γὰρ τί νὰ ἐννοῦ ὁ φιλόσοφος μὲ τὴν
λακωνικὴν αὐτὴν παραγγελίαν του;

Βεβαίως, διὰ νὰ γνωρίσῃ τις ἑαυτόν, πρέπει προη-
γουμένως νὰ τὸν ἐξετάσῃ καὶ νὰ τὸν μελετήσῃ
καλῶς, πρέπει πρὸς τοῦτο νὰ μὴ εἶναι ἀδιάφορος
πρὸς τὸ ἐγὼ του, νὰ παρακολουθῇ τὰς τάσεις του,
νὰ ἀντιληφθῇ τὰ μειονετήματά του καὶ τοῦτο διὰ
νὰ βελτιώσῃ ἑαυτόν. Πρέπει προσεῖν νὰ γνωρίσῃ

καλῶς τί ἀγαπᾷ καὶ τί ποθεῖ νὰ φθάσῃ, ἐπίσης δὲ
νὰ διακρίνῃ καὶ τί δὲν ἀγαπᾷ καὶ συνεπῶς τί δὲν
ν' ἀποφύγῃ.

Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι κάτω ἀπὸ αὐτὰς τὰς δύο
λέξεις στεγάζονται μία ἄμετρος πληθὺς πραγμάτων,
εἰς σωρὸς ἐμποδίων φοβερῶν, ὥστε ἡ ἀνθρωπίνῃ
συνείδησις, ἂν δὲν προσκρούσῃ πρὸς τοῦ πρώτου, θὰ
εὕρῃ πολλὰ ἄλλα, διὰ νὰ ὀλισθήσῃ πρὸς τὸ φθά-
σει τὸ τελευταῖον.

Ζητεῖται μ' ἄλλους λόγους εἰς διχασμὸς τοῦ ἐγώ,
μία διαρκὴς διπροσωπία, καθ' ἣν τὸ ἐν πρόσω-
πον νὰ παῖξῃ τὸν ρόλον τοῦ ἀνατόμου καὶ τὸ ἄλλο
νὰ προσφέρεται ἐπὶ τῆς ἀνατομικῆς τραπέζης. Ὁ
διχασμὸς αὐτὸς δὲν εἶναι εὐχερῆς, διὰ νὰ φθάσῃ
ἐπιτυχῶς μέχρι τέλους τοῦ σκοποῦ.

Διὰ νὰ μελετήσῃ τις καλῶς καὶ κείμενον εἰς
τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος μᾶς περιβάλλει, ἀπαιτεῖται
ἐκ μέρους τοῦ μελετῶντος καὶ τοῦ ἐρευνητοῦ
πολλὴ ὀξυδέρκεια, διαύγεια ἀντιλήψεως καὶ δύνα-
μις κρίσεως. Καὶ τοῦτο, ὅταν τὸ ὑπὸ μελέτην
πρᾶγμα εἶναι περισσότερον στρυφνόν, διαρκῶς
παρᾶλλασσον, αἰωνίως ὑποκρινόμενον καὶ ὡς ἄλλος
χαμαιλέον πεικιλώτατα λαμβάνον χρώματα ἀπὸ
τὸ ἐγὼ μας;

Ἐλέχθη, ὅτι ἐγένοντο οἱ καθρέπται διὰ νὰ μᾶς
δεικνύουν τί εἴμεθα φυσικῶς. Δὲν εἶναι ὁ σκοπὸς
των αὐτῶν. Παρατηροῦμεν εἰς τὸν καθρέπτην ὄχι
διὰ νὰ ἰδοῦμεν τὴν ἀσχημίαν μας, ἀλλὰ διὰ νὰ
βεβαιωθῶμεν ὅτι εἴμεθα ὠραῖοι.

Ἄ! πόσους καὶ πόσους καθρέπτας δὲν ἔχουν
πετάξῃ μακρὰν ἄβρῃ χεῖρας καὶ πόσους ἄλλους
δὲν ἐμίσησαν γυναικεῖαι καρδίαι, διότι τὰ δυστυ-
χισμένα αὐτὰ γυαλιὰ ἔχουν τὴν εἰλικρίνειαν νὰ
εἰποῦν εἰς τὴν κατοπεριζομένην:

— Δὲν εἶσαι πλέον ὠραία!
Καὶ ἡ κατοπεριζομένη ἐφύμωσεν ἢ ἀπεμάκρυνεν
αὐτὸ τὸ στόμα, ποῦ εἶπε μίαν ἀλήθειαν, καὶ, ἀντὶ
νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν πρὸς τὸ πρόσωπόν της,
διηύθυνε τὴν ἐκδίησιν της πρὸς τὸ ἀφελὲς τεμά-
χιον τῆς ὕαλου.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Καὶ ἂν ἡ κρίσις
μας δὲν εἶναι τόσον θαλωμένη, ἂν πρὸς στιγμὴν
θελήσῃ νὰ ἐτυμηγορήσῃ εὐσταθῶς, τότε πιστεῖ
θῦμα τῆς ἀπάτης μας. Προσπαθοῦμεν νὰ τὴν
ἀπατήσωμεν. Ὅταν τοποθετώμεθα πρὸ τοῦ κα-
θρέπτου, τὸ πρόσωπόν μας δὲν εἶναι πλέον ὅτι
εἶναι πραγματικῶς εἰς τὰ λοιπὰ σημεῖα τῆς ζωῆς.
Σημαιοστολιζέται. Παίρνει τὸ παιδὸν χαριτωμένον
μειδιάμα, δανεῖζεται κάποιαν συμπαθεῖ ἔκφρασιν,
ἀπββάλλει καὶ ἀπομακρύνει μὲ βίαν ὅτι χαμηλὸν
καὶ μυσαρὸν ἔχει ἡ ψυχὴ καὶ τὸ ὁποῖον εἰμπαρεῖ
νὰ χαλαρώσῃ τὴν ἐντύπωσιν.

Τὴν κάμνει μία κυρία, ὅταν εὐρεθῇ πρὸς ἀπροό-
πτου ἐπισκέπτου εἰς τὸ ἀτημέλητο σαλόνι της;
Εὐθὺς μὲ τὸ πρῶτον κτύπημα τῆς θύρας ρίπτει
μὰ ματιὰ εἰς τὸ δωμάτιον, ἀντιλαμβάνεται ἐξ
ἐνστικτοῦ τί καταστρέφει τὴν ἁρμονίαν του, τὸ
παραμερίζει καὶ δίδει ἐν μῆ στιγμῇ ἕνα εὐπρόσω-
πον χαρακτήρα εἰς τὸ δωμάτιον. Τὸ ἴδιο κάμνει
καὶ τὸ ἐγὼ μας πρὸς τοῦ καθρέπτου ἢ πρὸ τῆς
ἀνατομικῆς ἐρεῦνης μας. Ἀλλὰ ὅτι ἐκρύβῃ πρὸς
στιγμὴν, θ' ἀνακηδήσῃ εὐθύς, δι' ὅτι παρελόβομεν
δανειακῶς, θὰ ἔλθῃ πολὺ προσεχῆς ἡ ἡμέρα τῆς
ἀποδόσεως.

Τὸ ἐγὼ μᾶς ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν
ἰδιοτήτων αὐτῶν, ἅπ' ἐκεῖνας τὰς ὁποίας ὁμολογοῦ-
μεν καὶ ἅπ' ἐκεῖνας τὰς ὁποίας ἀποκρύπτουμεν καὶ
ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μας αὐτόν.

Πῶς θὰ τὸ γνωρίσωμεν ἐπακριβῶς, ἀφοῦ, πρὸς
παρουσιασθῶμεν εἰς τὸν καθρέπτην καὶ πρὸς
ἐκταθῶμεν ἐπὶ τῆς ἀνατομικῆς τραπέζης, φροντί-
ζομεν νὰ μὴ εἴμεθα πλήρεις;

Ἐπιβάλλει καὶ ἄλλην ὑποχρέωσιν πρὸς ἡμᾶς ἡ
δελφικὴ ἐντολή. Περὶ αὐτῆς θὰ ὁμιλήσωμεν εἰς
τὸ προσεχές.

©. K. M.

ΤΟ ΒΑΖΑΚΙ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ

Συνεζήτησαν, μεταξύ οικείων, επί του πολλάκις υπό των ήθικολόγων ανακινήθεντος ζητήματος :

«Είς πατήρ, είς σύζυγος, έχουν το δικαίωμα να άπηρεάζουν διά διαθήκης ή διά τελευταίων παραγγελιών τας αιοθηματικάς καταυθύνσεις των παιδιών των ή τής γυναικός των ;»

«Όλοι συμφώνουν, ότι αι ύποθήκαι, αι άφορώσαι την καρδίαν, πολλάκις έχουν οδυνηράς συνεπειάς, όσονδήποτε και άν υπό καλής προθέσεως όρμώνται.

Είς το σημείον αυτό έλαβε τον λόγον ο κ. Ευδόκιμος, συμβολαιογράφος, και είπεν :

«Εγγώρια κατά το μακρόν διάστημα τής ύπηρεσίας μου πολλά παραδείγματα τοιούτων άνοησιών και δι' αυτό δεν παύω να συνιστώ είς τους πελάτας μου να τ' άποφασύουν, άν, βέβαια, ούτοι έχουν την διάθεσιν να με άκούσουν.

«Όταν άκόμη ήμην πρώτος γραμματεύς του συμβολαιογραφείου, το όποιον σήμεραν διευθύνω, έγενόμην δεκτός είς τον κοινωνικόν κόσμον τής μικράς μας πόλεως. «Υγάπων να χορεύω. «Παιζα άρχετα καλά μίαν καρτίαν και έν βόλς είς το πιάνο του κυρίου εισηνοδίκου ή του δημοσίου μηχανικού. Είχα το θάλυτρον των είκοσιπέντε ετών μου ένι λόγω, τα διακόσια φράγκα, τα όποια με έστελλε κατά μήνα ή οικογένειά μου, ο μισθός, τον όποιον έπαιρνον ως γραμματεύς, και ή φιλοδοξία μου να γίνω συμβολαιογράφος, με έκαμαν πολύ εύτυχή.

Είς νέας τής ηλικίας μου και τής καταστάσεώς μου δεν παύει ενδιαφερόμενος διά τας έπιγάμους νεάνιδας. «Υπήρχον πολλαί είς την κοινωνίαν, την όποιαν συναναστροφόμην. Μεταξύ αυτών ύπήρχον πλούσιαι, άλλαι πρόσχαροι και άλλαι ώραιαι. Δεν ήτο άνάγκη να χορεύσω μαζί των πολλα κοιλιών, διά να άντιληφθώ, ότι αυτά τα τρία προσόντα ούδέποτε εύρίσκοντο συνηνωμένα είς ένα πρόσωπον. «Ημην εύγενής προς όλας, άλλ' έπέφευγον να πολυκυτάζω τα ώραια μάτια. «Εξέλεξα μίαν νέαν, ή όποια ούδαμώς με διεξεδίκει, διότι ήτο δειλή και χωρίς πολλήν ώραιότητα. «Όταν την ένυμφεύθη, πέντε έτη μετά ταύτα, μου έδωσαν ως προίκα την θέσιν, την όποιαν κατέχω. «Υπήρξα τελείως εύτυχής κατά τα δεκαεπτά έτη του συζυγικού μας βίου.

«Ο κ. Ευδόκιμος διεκόπη, προς στιγμήν, διά να συγκεντρώσ η τας ιδέας του, ύπειτα επανέλαβε την ιστορίαν του :

«Ο κάλλιστος φίλος μου 'Ιάκωβος ήτο ολιγώτερον φρόνιμος από έμέ. Πτωχός ο ίδιος, συνεπάθησε την πτωχοτέραν από τας συγγενεστίας του, μίαν δεσποινίδα Διδώ Δαλαίου, κόρην άρχαίου συνταξιούχου. «Ο γέρον συνταξιούχος ήτο χηρευμένος. «Η κόρη του με σώφρονα οικονομίαν διήυθυσε το σπίτι θαυμάσια, ώστε να μη φαίνεται ή πτωχεία του. Προσθέσατε είς ταύτα, ότι ή Διδώ ήτο θελακτική κόρη, διά την αγάπην δέ, την όποιαν έτρεφε προς τον 'Ιάκωβον, άπέργισε την πρότασιν γάμου του κυρίου Ζαννοϋ, πλουσίου βιομηχάνου τής έπαρχίας μας. Αυτή ή άπόφασις έλύπησε πολύ τον γέροντα συνταξιούχον.

«Αρχίζετε ήδη να διαβλάπτετε το δράμα ; «Ο γέρον συνταξιούχος ύπέστη άποπληξίαν και έμεινε παράλυτος κατά τα άριστερα άκρα. «Η Διδώ τον περιεποιήθη με άφορισίωσιν άπαραμίλλον. «Εν τούτοις, μετά έπτά μήνας, δευτέρα προσβολή άπετελείωσε τον άρρωστον. «Αφής την κόρην του πτωχήν και άνευ πόρων. «Η διαθήκη, ή όποια εύρέθη είς το χαρτοφυλάκιόν του, εξέφραζε την αγανίαν, την όποιαν ήσθάνετο ή καρδιά του διά την τύχην τής κόρης του. «Ετελείωνε δέ ως εξής :

«Αν ή αγαπητή μου κόρη Διδώ θέλη να αναπαυθώ έν γαλήν ή είς τον τάφον μου, την παρακαλώ να μεταβάλ η άπόφασιν και να νυμφευθ ή τον κύριον Ζαννον, ο όποιος την αγαπά ειλικρινώς.»

«Η Διδώ έλαβεν ήρωϊκήν άπόφασιν. «Εδήλωσεν είς τον 'Ιάκωβον, ότι ούδέν έχει πλέον να έλπίζ η άπ' αυτήν, και ένυμφεύθη τον Ζαννον. «Εγώ συνετάξα το γαμήλιον έγγραφον και έγώ, ο όποιος έγνωρίζα το αίσθημα αυτό τής κόρης προς τον φίλον μου, έδάκρυσα, όταν έγγραφον τα άπαιτούμενα έγγραφα.

«Η Διδώ έγινε κυρία Ζαννοϋ. «Ητο πλούσια, άπέκτησε παιδιά. «Ο Ζαννός ήτο κατά βάθος καλός άνθρωπος τήν μετεχειρίζετο κάλλιστα. «Εν τούτοις ή Διδώ δεν ήτο εύτυχής. «Ο 'Ιάκωβος άνεχώρησεν από την πόλιν μας και δεν άπανήλθεν έκτοτε.

Κατά το διάστημα των σχέσεων, τας όποιάς είχαν μετά τής κυρίας Ζαννοϋ, έπεισθη, ότι μία άληθώς τιμία γυνή δύναται να μένη πιστή είς τον σύζυγόν της και είς τον έρωτα, τον όποιον πρώτον ήσθάνθη ή καρδιά της. «Η Διδώ ύπήρξε πρότυπον άφώσιωμένης συζύγου, άλλά δεν ήτο εύτυχής. «Εφθινε βαθμηδόν και τέλος ύπέκυψεν.

Εθθύς μετά τον θάνατόν της, ο σύζυγός της με εκάλεσε διά να διευθετήσω τα έγγραφα, τα όποια άτομικώς τή άνήκον. Εύρον έντός ενός μεγάλου έρμαρίου πολλα άναμνηστικά του βίου της, άλλ' ούδέν εύτυχώς σχετικόν προς την συμπάθειαν, την όποιαν ήσθάνετο προς τον 'Ιάκωβον. Μεταξύ των έγγραφων έσείνων ύπήρχον και μερικά σχετικά τετραδία του πατρός της, τα όποια ο συνεαξιούχος συχνά έμαλτα επί τής κλίνης τής άσθενείας του. «Εφυλλομέτησα και αυτά, και είς μίαν λευκήν σελίδα, ή όποια είχε γίνει κατακίτρινη από τον χρόνον, είδον ένα γράψιμον τρεμούσης χειρός, ώσαν τής χειρός έσείνης, ή όποια το πρώτον μανθάνει να γράφ η. «Ο χαρακτήρ, είς τον όποιον με κόπον διέκρινα τον χαρακτήρα του συνταξιούχου, με ένένησε την προσοχήν και ένέγνωσα τας γραμμάς έσείνας. «Ελεγον :

«Τας παραμονάς του θανάτου μου αισθάνομαι, μετά βαθείαν σκέψιν, ότι δεν έχω το δικαίωμα να διαθέσω ως βούλομαι την καρδίαν τής κόρης μου. «Ακυρόνω την τελευταίαν έντολήν μου, την άναφερομένην έν τή διαθήκη μου τής 9 'Ιανουαρίου. «Η Διδώ ως νυμφευθ ή συμφώνως προς τα αισθηματά της.»

Ούδεμία άμφιβολία ύπελείπετο. «Ο πατήρ είχε μετανοήσει και ή Διδώ ήτο έλευθέρα να νυμφευθ ή τον 'Ιάκωβον.

«Αλλ' άρά γε ή κόρη έμαθε μετά τον γάμον της την πραγματικώς τελευταίαν επιθυμίαν του πατρός της ; «Εχω λόγους να πιστεύω, ότι δεν έτυχε να την μάθη ποτέ. «Ομολογώ, ότι έμεινα κατάπληκτος από την άποκόλυψιν ταύτην. Την συγκίνησιν μου την διέκρινε και ο σύζυγος τής άποθανούσης. «Εξήστραψαν τα μάτια του και μου είπε :

— Τί εύτυχία, φίλε μου, τί εύτυχία, που ή Διδώ δεν άνεκάλυψε το χαρτί αυτό προ του γάμου μας !

(Marcel Prevost)

ΕΥΔΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΤΟΥ ΧΩΡΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

Σιμά κ' οί δύο, σ' όλόφωτο τραπέζι μας τα βράδνα, με λόγια έγώ σ' έτρέλαινα και σ' με μιά ματιά. Μ' αλύπητα μ' επλάνασε μιά μέρα ή ξενιτιά κ' έμεινε τώρα μοναχή κ' έμειν' ή θέσι μου άδεια.

Και πειά από σένα μακρυνά και πνίγοντας το κλάμμα, κάτω άπ' το φως τής λάμπας μου σκυμμένος το χλωμό, τής ώρες τής ατέλειωτες μετρώ με τον παλμό και ξαγρυπνώ στο κάθε μου, που θά σου στείλω, γράμμα.

Θά το διαβέλης ξιγρυπνη και σ' τώρα τα βράδνα, σκυμμένη με τα κλάμματα σ' τής λάμπας σου το φως, να παίρη γλύκα και δροσιά ο πόνοσ σου ο κρυφός, τώρα που μένεις μοναχή κ' έμειν' ή θέσι μου άδεια.

ΣΤ. Γ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ

«Όλα τάχει ξεχάσει ή τρελλή : τον άνδρα της, τή μάνα, τα παιδιά της. Κάνένα δεν γνωρίζει μέσ' ατή γή, σάν έχασε ή φτωχή τα λογικά της.

Κι' όμως την βλέπω, σάν θά κοιμηθ ή, μ' εϋλάβεια να κάμη τον σταυρό της γιατί όλα κ' άν τα ξεχασε ή τρελλή, ποτέ της δεν ξεχάσει τον Θεό της.

ΕΛΕΝΗ Σ. ΣΒΟΡΑΝΟΥ

Θυμάται. Κάθε βράδυ, άφου κύτταζαν τής πινελιές του ήλιου από τής γρημισμένες πέτρες κ' ύστερα περνούσαν το Ζίππειο και βρίσκονταν στην κεντρική οδό, θυμάται, που στέκονταν έξω από ένα άνθοπωλείον έμπρός σ' έκείνο το βαζάκι με τής κόκκινες πέτρες και με το γαρούφαλλο μπηγμένο στη μέση του. Στέκονταν, στέκονταν, κύτταζε κ' άναστενάζοντας ψιθύριζε :

— Τί ώραίο βαζάκι !

Κ' έκείνος, τινάζοντας με το μπαστούνι το πανταλόνι του, άπαντούσε :

— Γούστο που τ'όχεις, καϋμένη !

«Υστερα σώπαιναν κ' οί δυο και κατέβαιναν σιωπηλοί τον δρόμο και πήγαινε εκείνη στο πλούσιο σπίτι της κ' εκείνος στο «Μαγειρίων» του.

«Α! το βαζάκι εκείνο ! «Ηταν αλήθεια πολύ ώραίο βαζάκι. Μικρούλινο, τόσο δά, ίσα με την φουχίτσα της, και άσπρο, σάν τον λαιμό της άσπρο, με τής κόκκινες, σάν τα νυχάκια της, πέτρες. Κ' εκείνο το γαρούφαλλο, το κόκκινο, το δροσερό, το πολύφυλλο, που συζητούσαν ώρες γι' αυτό έξω από την προθήκη, κ' εκείνη επέμενε, ότι νοιώθει έως έξω την μυρωδιά του, κ' εκείνος βεβαίως, ότι ήταν ψεύτικο από κόκκινο πανί. Μά είχε και κάτι άλλο το βαζάκι, κάτι, που μόνον εκείνος τ'όβλεπε : Είχ' ένα ψιλό σπαγκάκι κ' ένε χαρτί περασμένο άπ' το σπαγκάκι αυτό, που μόνον εκείνος έπλωνε τον λαιμό του και διάβαζε με φρίκη : «Μόνον 40 δραχμάς», κ' έλεγε άναστενάζοντας :

— Χαρά στο γούστό σου !

Τί θάδινε (κάτω από τής 40 πάντα) γιά να λείψη άπ' εκεί το βαζάκι, να μη το βλέπουν πειά κάθε βράδυ ύστερα άπ' τα χάδια, άπ' τα γέλια, άπ' τα κλάμματα ! Τί θάδινε να μη την άκουσ ν' άναστενάξη γιά εκείνο το βαζάκι, να μην έβλεπε το στηθάκι της να φουσκών η με λαχάρα, τα δακτυλάκια της να δείχνουν κάθε φορά κ' από μιά λεπτομέρεια επάνω στο κορμί του βάζου : ένα κλαδί ζωγραφισμένο, που δεν το είδε άλλοτε, ένα χρυσάνθεμο γιαπωνέζικο, που τώρα το πρώτο βλεπε !...

Θαρώ τα γενέθλιά της εκείνο το βράδυ γιόρταζε. Κρύο φοβερό. Εκείνος, μόνος, στάθηκε έμπρός στην προθήκη. Το κρύο την είχε θαμπώσει και το βαζάκι φαίνονταν σάν σκεπασμένο με ομιχλένιο πέπλο, τυλιγμένο μέσα σε όκειρο... «Ανατριχίλασε ολόκληρος.

Μιά θέελλα έννοιωσε στο μυαλό του και βέβαια θέελλα μόνο έπρεπε να τον σπρώξη να οδηγήσ η τα χέρια του στην μεγάλη πόρτα του καταστήματος, που τόσο εύκολα άνοιγε, να κάμη τα χείλη του να σαλέψουνε και να προσφέρουν επιτακτικά :

— Το βαζάκι με το γαρούφαλλο, παρακαλώ.

Το βαζάκι τυλίχθηκε, ο υπάλληλος φώναξε : «σαράντα», ή ήχώ άντηλάλησε, ή δραχμές άντηλάλησαν, ή σικά τής νοικοκυράς και του μέγαιρα ούρλιασαν «σαράντα», ή πόρτα άνοιξε με τριγμίο αυτήν την φορά, κ' εκείνος βρεθήκε έξω.

Τον περιμενε στο παράθυρό με την ρουμπινιά μπλουζίτσα της, που φορούσε τής καλές βραδυές. «Ενα γραμματάκι κατέβηκε με μιά μεταξένια κλωστή. Το φίλησε, τ'όσφιξε στο στηθός του κ' ύστερα, δένοντας το βαζάκι στην κλωστή, ψιθύρισε :

— Τράβα !

«Ηταν όμως βαρύ το βαζάκι, κ' εκεί, στη μέση του δρόμου, που μιά χαρά τραβιόνταν με μιά κλωστήτσα, την στιγμή εκείνη, που ή ταξιδεύτρα χαρά πήγαινε να ένωση σφικτότερα δυο καρδιές, ή κλωστή, ή ψιλή, ή μεταξένια κλωστήτσα—άκου— έσπασε, έσπασε... και ή χαρά συντριφθηκε σ' εκείνον τα πόδια, άφίνοντας μιά βραχνή φωνή :

— Σαράντα, σαράντα, σαράντα...

Κ' έμεινε εκεί ως το πρωί, μαζεύοντας τα θρίμματα και προσπαθώντας να ξαναφτιάσ η την σκορπισμένη χαρά.

Μά ο βορρηάς φυσούσε δυνατά και σκορπίζονταν, σκορπίζονταν τα κομμάτια.

Π. Η. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΑΚΑΛΑΙΣΘΗΤΙΣΜΟΣ

Τρεις καλλιτεχνικά προσωπικότητες έπεσκέφθησαν τὸ γραφεῖόν μου: ὁ ζωγράφος, ὁ γλύπτης καὶ ὁ μουσικός.

Τοὺς ἐδέχθη, προσέφερα καφέ, σιγάρα καὶ τὰ ἀκουστικά μου αἰσθητήρια, μετὰ δὲ τὸν τυπικὸν τοῦτον πρόλογον, ἤρχισεν καθ' ἑνας τοὺς νὰ μοῦ ἀποκαλύπτῃ τὸν σκοπὸν τῆς ἀπροσδοκῆτου ἐπισκέψεώς του.

Ὁ ζωγράφος μοῦ εἶπε:

— Διαμαρτύρομαι, ἐν ὀνόματι τῆς αἰσθητικῆς, διὰ τὸν παραγκωνισμὸν, ποῦ μοῦ κάνει ἡ ἀπελιπτική ἀντίληψις περὶ καλλιτεχνίας. Ἡ προγονική σας δόξα εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς συντρόφους μου ὀφείλει τὴν περιορισμένην καὶ, ἐνῶ εἶναι γνωστὴ ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασις τοῦ χροσστήρος μου ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ ἐξευγενισμοῦ, ἐνῶ χωρὶς ἐμὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔχετε ὀρθὴν ἀντίληψιν τῆς ὠραιότητος τοῦ κόσμου, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκασθε, ἐν τούτοις δὲν ἔχω θέσιν πουθενά. Ἀπὸ παντοῦ μὲ ἐδγάλατε: ἀπὸ τὸ σπῆτι, ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ἀπὸ τὸ βιβλίον, ποῦ διαβάζει τὸ παιδί σας, καὶ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ἀκόμη, εἰς τὴν θέσιν μου δὲ ἐβάλατε τὴν γελοιογραφίαν, ἡ ὁποία ποζάρει μὲ τουπέ, ποῦ οὔτε ὁ Ἀπελῆς δὲν θὰ τὸ εἶχε.

Ὁ γλύπτης προσέθεσε:

— Ἄμ' ἐγὼ τί νὰ εἰπῶ διὰ τὸ κατάντημά μου; Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν, ποῦ ἐκυριάρχησεν ἡ νέα θρησκεία, οἱ ἄνθρωποι ἔσπασαν μὲ μῖσος τὴν σμίλην μου ὡς νὰ ἔπταιον ἐγὼ διὰ τὰς δοξασίας καὶ τὴν ἔλλειψιν τῶν ἠθῶν τοῦ εἰδωλολατρικοῦ κόσμου. Μοῦ ἀρνοῦνται τὴν θέσιν, ποῦ ἔπρεπε νὰ ἔχω, καὶ δὲν ἀρνοῦνται πῶς εἶμαι συντελεστής κ' ἐγὼ κάποιος ἠθικῆς ἀνυψώσεως, ἀντὶ δὲ νὰ συντελέσω κ' ἐγὼ εἰς τὸν ἐξωραϊσμὸν καὶ τὴν εὐπρέπειαν τοῦ εὐκτηρίου οἴκου, μοῦ ἀπηγόρευσαν τὴν τοιαύτην ἀνάμειξιν μου καὶ μὲ ἐβαλαν νὰ στολιζῶ τὸν τόπον τῶν νεκρῶν πρὸς ἐπίδειξιν καὶ μετὰ θετικῆς χρηματικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀνισότητος τῶν ἀνθρώπων. Ὠραία ἀντίληψις, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ ὑποστηρίζω τὰ κατὰ συνθήκην ψεύδη, ἐνῶ διὰ κάθε ἄλλο συντελῶ, παρὰ διὰ τοῦτο.

Καὶ ὁ μουσικός ἐτελείωσε διὰ τῶν ἐξῆς:

— Ἀπὸ τὰ πολλὰ, ποῦ σὰς λείπουν, εἶναι καὶ ἡ αἰσθησις τῆς ἀκοῆς, διότι παραδέχεσθε, ὅτι ἡ τέχνη μου εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς καρδίας, ὅτι συγκινεῖ ἀπὸ κάθε ἄλλον καὶ δὲν παραδέχεσθε νὰ μὲ ἀκούσετε ἐκεῖ, ποῦ χρειάζομαι περισσότερον. Εἰς τὸν στρατὸν ἐκπληρῶ τὸν προορισμὸν μου, εἰς τὸ θέατρον ἐπίσης, εἰς τὴν διασκέδασίν σας, ἂν καὶ ὄχι τόσο πολὺ καλά, ὅπως ὁποῖοτε κατὰ κἄνω, εἰς τὴν προσευχὴν σας. Ἄ! ἐξέχασα, ἐκεῖ δὲν ἔχετε αὐτιά νὰ μὲ ἀκούσετε, ἐπειδὴ τὰ ἀκουστικά σας τύμπανα τὰ ἔχει τρυπήσει πρὸ πολλοῦ ὁ ὄξυς ἤχος, ποῦ βγάζει ἡ λίμα ὅταν τριβεται ἐπάνω εἰς τὸ σίδηρον καὶ τὸν ὁποῖον καλεῖτε ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν. Ἀπορῶ πῶς, ἐνῶ ὅλα ἀκολουθοῦν κάποιαν ἐξέλιξιν, τρῖνουσαν πρὸς τὴν βελτίωσιν, τὸ λιμάρισμα αὐτό, ποῦ φαντάζεσθε, ὅτι εἶναι μουσικὴ ἁρμονία, τραβᾷ ἕνα κατωφερικὸ δρόμον, ποῦ θὰ ἔχη ὡς ἀποτέλεσμα, ὥστε ἡ ἐκκλησία νὰ γίνῃ τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον τοῦ γραϊδίου καὶ τῶν παπάδων.

Ταῦτα εἶπον καὶ ἐπερίμεναν τὴν ἐτυμηγορίαν μου.

Τοὺς ἐδικαίωσα, φίλοι μου κύριοι, καὶ τοὺς τρεῖς, ἐπειδὴ ἀπὸ ὅ,τι βλέπω καὶ ἀκούω διὰ τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον, ἐπίστην, ὅτι ὄχι μόνον ἰδέαν μουσικῆς δὲν ἔχομεν, ἀλλ' ὅτι δὲν ἔχομεν ἰδέαν τῆς καλλιτεχνίας.

Ποῦ νὰ τὴν βροῦμε ὅμως τὴν ἀγίαν αὐτὴν ἰδέαν; δυστυχῶς δὲν πωλεῖται· γεννᾶται, καλλιεργεῖται, ἀναπτύσσεται. Ποῖος ὅμως νὰ τὰ κάμῃ αὐτά, ἀφοῦ εὐρισκόμεθα εἰς τὴν κατ' ἐξοχὴν ἐποχὴν τοῦ νεοελληνικοῦ ἀκαλαισθητισμοῦ;

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν τὸ ξεκουρδιστὸ πιάνο τῆς γειτονοπούλας μᾶς διώχνει τὸν μεσημβρινὸν ὕπνον καὶ μᾶς ταράττει τὰ νεῦρα. Ὁ ἱεροψάλτης τῆς ἐρρίνου παβουγαδικῆς σχολῆς μᾶς κλείει τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας καὶ ἡ κάθε μουντζουρογραφικὴ καρικατούρα ἡ ἀγιογραφία τῆς ἀπαισίας μορφῆς, ποῦ ποζάρει μὲ ἀξιώσεις καλλιτεχνήματος, μᾶς ἀπογοητεύει, ἂν θέλομε κ' ἐμεῖς νὰ πιάσωμε τὸ πινέλο.

Ὑποτασσόμεθα εἰς τὸ πνεῦμα τῆς νεοελληνικῆς ἐποχῆς, ποῦ ζῶμεν, εἰς τὸν ἀκαλαισθητισμὸν.

ΣΑΚ.

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Χθὲς εἶδα ἕνα χαριτωμένο παιδάκι. Στὸ πρόσωπό του ἔλαμπεν ἡ χαρὰ καὶ ἀπὸ τὰ γαλανὰ, τὰ ἀθῶά του μάτια, ἐπήγαζε τὸ πειὸ ἀγνὸ μειδίαμα.

Ἐπαιζε ἀνάμεσα σ' ἄλλα παιδάκια καὶ ὅλαι αὐταὶ αἱ χαριτωμέναι ψυχαὶ ἀποτελοῦσαν μιὰ κοινωνία μὲ τοὺς πόθους τῆς τοῦς μικροσκοπικούς, τὰ ἐνστικτα τὰ ἀδιόρατα, τὰς ὁρμὰς τὰς λανθανούσας, αἱ ὁποῖαι ὅμως δὲν παύουν νὰ εἶναι ὁρμαί, ἐνστικτα, πόθοι.

Ἐξαφνα κάποιον κακὸ πόδι τοῦ πατῆ τὸ μικρὸ, τὸ λαστιχένιο τοῦ τόπι. Τὸ λάστιχο ὑποχωρεῖ καὶ τὸ παιγνιδάκι ἐκεῖνο χάνει μιὰ στιγμὴ τὴ χάρι του καὶ τὴν εὐμορφία.

Τότε τὸ παιδρὸ πρόσωπο περισφίγγει ἡ πειὸ δυνατὴ θλίψις, τὰ γαλανὰ, τὰ ὠραία ματάκια βρέχουν τῶρα δάκρυα πικρὰ καὶ τὸ παράπονον ξεφεύγει ἀκράτητο ἀπὸ τὸ μικρὸ στοματάκι. Τὸ παιδάκι ἔτρεξε στὴ μητέρα του. Ἀπὸ τὸ χᾶδι τῆς ἠντλησε τὴν χαρὰν, ἀπὸ τὸ μειδίαμά της τὴν ἐγκαρτέρησιν.

Παιδιά τῆς ζωῆς καὶ ἡμεῖς, σὲ ποιά ἀγκαλιά θὰ κλεισθοῦμε, ὅταν ἡ πίκρα τοῦ βίου, ὅταν τὸ φαρμάκι τοῦ πόνου μᾶς σφίγξῃ μὲ τὸν δυνατὸν, τὸν ἀλύγιστον κρικὸν του;

Θύμος.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ * * *
ΤΟΥ ΞΕΝΙΤΕΥΜΕΝΟΥ

Ἐπανσαν πειὰ αἱ σοβάραι ἐφημερίδες νὰ δημοσιεύουν τὰ ἐμβριθῆ του ἄρθρα, μὲ τὰ ὁποῖα κατέκτα τόσους θαυμαστάς ἀπὸ τὸν διπλωματικὸν καὶ μορφωμένον κόσμον. Τώρα δὲν ἔχει διάθεσιν νὰ ἐξικνιάξῃ σκοτεινὰς ἐννοίας καὶ ἀφηρημένας θεωρίας, νὰ καταμετρᾷ ὕψη καὶ βάθη ξένων ἰδεῶν, νὰ ἀνευρίσκῃ τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον εἰς τοῦ ἐνὸς τὰς ἰδιοτρόπους ἀποφάσεις καὶ τοῦ ἄλλου τὰς παραλόγους ἀπαιτήσεις.

Ἀπογοήτουν εἰς τὴν ψυχὴν του ἀπὸ πολλοῦ ἐπέφθρον αἱ μυστικαὶ ἐνέργειαι μεγαλωνύμων προσώπων πρὸς παραβίασιν τῆς ἀληθείας καὶ ἐν γένει ἡ βαθεῖα πειρά του πρὸς τὰς χαμερπεῖς τοῦ ἀκφυλισμένου ἀνθρώπου πράξεις, τὸν ἔκαμε νὰ ἀηδιᾷ τὴν πλαστὴν ζωὴν, ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶχεν. Δὲν τὸν ἀρέσκει πειὰ διόλου ἡ ἐπιτηθευμένη ζωὴ τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ, γι' αὐτὸ ἔχει πολὺν καιρὸν νὰ φανῇ ὁ πρῶν δικαστής, ὁ εὐτράπελος Τάτσος, εἰς τὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια, ὅπου ἐμέθυεν ἄλλοτε ἀπὸ τοὺς κολακευτικὸς λόγους τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἰδίως ἀπὸ τὰ γλυκὰ τῶν κυριῶν μειδίαματα καὶ νεύματα. Οἱ ἄνδρες διερωτῶνται διὰ τὴν ἀφάνειάν του, αἱ γυναῖκες ἀνησυχοῦν.

Ὁ Τάτσος βυθίζει τὰ τώρα προσωπικὰ τὰ μάτια του μέσα στὴν φυσικὴ, τὴν πραγματικὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὅπου βλέπει τὴν ἀληθινὴν χαρὰ καὶ εὐτυχία του, τὴν εὐτυχία ἐκείνης τῆς ψυχῆς, ποῦ ζητεῖ, τὴν βαθεῖα καὶ ἀπέραντον. Σκυμμένος τῶρα ἐπάνω στὸ κομψὸ του γραφεῖο, γράφει ἀπούραστα καὶ χύνει στὸ χαρτί τοὺς ἀπραγματοποιητούς πόθους του· αἱ λέξεις, ποῦ πίπτουν ἀπὸ τὴν πέννα του, εἶναι αὐτὰ συντρίμματα τῶν πόθων του, ποῦ ἐξέθρεψε γιὰ τὸν ἄνδρα τὴν ἠθικὴν ἀνύψωσιν καὶ τῆς γυναικὸς τὸν ἀγνὸ καὶ τίμιον βίον. Ἡ κοινωνικὴ πέτρα πολὺ βαρεῖα ἐκτύπησε τὰ σπλάγγνα του καὶ τριμμάτα ἔκαμε ὅλους τοὺς πόθους του.

Ἡ «Λαϊκὴ Ἐπιθεώρησις», ἀφ' ὅπου δημοσιεύει

τὰ ἄρθρα τοῦ Τάτσου, γίνεται ἀνάρπαστος καὶ προκαλεῖ τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου. Σ' αὐτὰ ὁ τίμιος ἐργάτης, ὁ κουρασμένος βιοπαλαιστής, εὐρίσκει τὴν ἀνακούφισιν καὶ ἡ ἀφωσιωμένη γυναῖκα καὶ ἡ δειλὴ κόρη τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀντοχήν.

Μιὰ στιγμὴ ἀφίνει τὴν πέννα καὶ ρίπτει ἀδιάφορο βλέμμα γύρω του. Ὅχι, δὲν εἶναι ἰδέα του, πονεῖ, ὑποφέρει ψυχικῶς καὶ σωματικῶς, κατὶ ἔχει, κατὶ θέλει, ποῦ δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸ ἐκφρασθῇ καὶ τὸ ὄριον αἰσθάνεται ψυχρὸν τὸ παρὶξ του, ἔχει ἀνάγκη μιᾶς θεόμης μεγάλης, ὑπερόχου, γνησίας, γιὰ ν' ἀνακουφισθῇ μ' αὐτὴν. Οὐφ! τὸν ζαλίζουσαν πειὰ τὰ προσωπιημένα καὶ ἀναιδῆ γέλια τῆς ἐλευθέρας γυναικὸς καὶ τὰ τρελλὰ καμώματα τῆς προκλητικῆς κόρης. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ψεύδη καὶ μὲ τὴν ψευτιά ὁ σοβαρὸς ἄνδρας δὲν εἰμπορεῖ πολὺ νὰ ζῆσῃ. Ὁ Τάτσος θέλει ἀλήθειαν, θέλει φύσιν, νὰ θαυμάσῃ τὰ περίεργα καὶ ὠραία πράγματά της, θέλει ἀέρα βουνοῦ γνήσιον ν' ἀναπνεύσῃ ἐλευθερα, νὰ ζεσταθῇ ἀπὸ ἥλιο, ποῦ δὲν περνᾷ ἀπὸ τὰ χονδρὰ γυαλιὰ τῶν μεγάρων καὶ ἀπὸ τὰ λεπτὰ δαντελωτὰ παραπετάσματα· τὸν ἐξελεύρισεν ἡ ἀπομίμησις, ἡ ἐπιτηθευσις, ἡ τεχνητὴ ζωὴ, ποῦ ἀπονεκρῶνει τὰς εὐγενεῖς τάσεις, τὰς φυσικὰς κλίσεις, ποῦ στρεβλῶνει τὴν ὠραίαν ἀλήθειαν. Αἰφνης τὸ βλέμμα του σταματᾷ εἰς μιὰν εἰκόνα μικρῆν, ποῦ ἔχει ἀπέναντι στὸ γραφεῖο του, καὶ γέλιο ἤρημο φωτίζει τὸ μαρμαρένο του πρόσωπο. Παριστᾷ δυὸ βουνὰ ζωσμένα ἀπὸ θάλασσα, μὲ δυὸ ἀνεμομῆλους στῆς κορυφὰς καὶ μὲ σπῆτια ἀραῖα στὰ πλάγια τῶν. Εἶναι τὸ ἠλιθιόστον χωριὸν του, ὁ τόπος του. Τὸ βλέπει καὶ ἀντιγράφει ἀπ' αὐτὸ εἰς τὸ χαρτί του τὴν ζωντανὴν καὶ χαρούμενην ζωὴν, ποῦ εἶχεν ἐκεῖ πρὸ χρόνων. Ἡ «Λαϊκὴ Ἐπιθεώρησις» δημοσιεύει τὴν περιγραφὴν του αὐτὴν καὶ βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἀφίνει στὸν κόσμον, ποῦ ἐμάθε νὰ ζῆ μὲ ξένα ἤθη καὶ νὰ δανεῖται ξένους τρόπους.

— Ποῦ τὴν εὐρεν αὐτὴν τὴν εὐμορφὴν ζωὴν στὸ χωριὸν τοῦ ὁ δικαστής;

Μὰ αὐτὸς διαβλέπει τὴν γνησίαν εὐτυχία μέσα στὴν ἀφελῆ αὐτὴν ζωὴν τοῦ χωριοῦ του καὶ ἀρχίζει νὰ σκέπτεται περὶ τῆς ἐπανόδου του εἰς αὐτό.

(ἀκολουθεῖ)

ΖΩΗ ΜΕΛΑΝΔΙΝΣΥ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΔΥΣΙΝ

Ὁ πατήρ ἢ ὁ υἱός;

Ἐρώτησις.—Εἶχε δίκαιον ὁ πατήρ νὰ μὴ ἀνεχθῆ τὴν φράσιν τοῦ υἱοῦ, ἔστω καὶ ὑπὸ μορφὴν ἀνωδύνου καὶ εἰλικρινοῦς ἀστεϊσμοῦ...

(Ἰδε 803ον φύλλον τοῦ Ἄπ' Ὀλα).

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Θίγει τὴν ἀχαριστίαν.

Ὁ ἀστεϊσμός γίνεται πρὸς θυμηδίαν καὶ ἰλαρότητα. Ἄλλ' ἐὰν ἐξ αὐτοῦ προκληθῆ αἰσθημα ὅπως ἀντίθετον, κατ' ἀνάγκην πταίει ἢ ὁ λέγων ἢ ὁ πρὸς ὃν ἀστεϊζεται.

Πολλοὶ εἶναι οἱ ὄροι καὶ αἱ κοινωνικαὶ συνήθειαι, καθ' ὅσους οἱ ἀστεϊσμοί, καὶ παρὰ τῶν εὐφροσύνων λεγόμενοι, ἀστοχοῦν καὶ καθίστανται ἐπικίνδυνοι.

Στάδιον εὐρὺ πρὸς ἀστεϊσμούς παρέχει βεβαίως ἢ οἰκειότης. Ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῆς ὀρισμένα εἶδη ἀποκλείουσι πᾶσαν ἀστεϊότητα.

Ὁ εὐεργέτης δὲν ἐπιτρέπει εἰς τὸν εὐεργετηθέντα νὰ ὀμιλῇ περὶ τῆς εὐεργεσίας του. πάλιν ἢ ἀστεϊευόμενος. Ὄταν βλέπῃ, ὅτι ἡ ὥραία τὸν πρᾶξις, διὰ τὴν ὁποίαν καυχᾶται καὶ ἐναδρύνεται...

Κατὰ μείζονα λόγον τὸ αὐτὸ συμβαίνει διὰ τὸν πατέρα ἐν σχέσει πρὸς τὸν υἱόν. Ὁ πατήρ εἶναι ἐκ φύσεως εὐεργέτης τῶν τέκνων του. Ἐπομένως, ὁ ἀστεϊσμός τοῦ υἱοῦ περὶ ἐξοφλήσεως τῆς εὐεργεσίας, λόγῳ, ὅτι ὁ πατήρ τοῦ ἔδωκε τὴν ζωὴν...

Ἐν πρώτοις οὐδὲ ἔχνος ἀληθείας ὑπάρχει ἐν τῇ ἐξοφλήσει. Διότι ὁ μὲν πατήρ ἔδωκε βεβαίως τὴν ζωὴν, ἀφοῦ εἶναι ὁ γεννήτωρ. Ἄλλ' ὁ υἱὸς δὲν ἔδωκε τὴν ζωὴν εἰς τὸν πατέρα.

Δεύτερον, τὸ ἐννοεῖ ὁ υἱός, λέγων, ὅτι ἐξοφλήθη ἢ μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ σχέσις; Προδήλως, ὅτι ἐξοφλήθησαν αἱ ἀμφοτέρωθεν γενόμεναι εὐεργεσίαι, καὶ ἐπειδὴ ἡ τοῦ πατρὸς εὐεργεσία συνίστατο εἰς τὴν γέννησιν καὶ εἰς τὴν ἐπιπολλὰ ἔτη τροφήν, ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαίδευσιν...

Ὁ υἱός, διὰ νὰ ἐκστομίσῃ ἀπροσέκτως τὴν ὀδυνηρὰν φράσιν τῆς ἐξοφλήσεως, παρεσύρθη εἰς τὴν πλάνην τῶν νομιζόντων, ὅτι ἡ σχέσις εὐεργέτου

καὶ εὐεργετηθέντος δὲν διαφέρει τῆς σχέσεως δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου, καθ' ἣν χωρεῖ ἡ ἐξοφλήσις ὑπὸ οἰκονομολογικῆν ἔποψιν. Ἄλλ' ὅταν κἀνεὶς δανείξῃ εἰς φίλον του ἐν μεγίστῃ ἀπορίᾳ εὐρισκόμενον καὶ μὴ ἔχοντα οὔτε ἐνέχυρα, οὔτε ἐγγύησιν, ἢ πρᾶξις τοῦ δανείου, καὶ μετὰ τὴν βραδύτερον γενομένην ἐξοφλήσιν, ἔχει ἐν ἑαυτῇ ἰκανὴν δόσιν εὐεργεσίας, ἣτις δὲν θεωρεῖται ἐξοφλημένη καὶ ὅταν ἐπιστραφῇ τὸ χρῆμα.

Τὴν πλάνην ἐκείνην, ἣτις ἐκπαλαὶ μέχρι σήμερον ἔχει πλείστους ὀπαδοὺς, οἵτινες ἀρέσκονται νὰ θεωροῦν τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ὄχι νὰ ἀναλύουν τὴν οὐσίαν τῶν πραγμάτων, ἐπολέμησεν ὁ Ἀριστοτέλης (Ἠθικὰ 9, 6), ἀναλύσας φιλοσοφικῶς καὶ ἐξηγήσας ψυχολογικώτατα τὴν εὐεργεσίαν καὶ τὴν συχνότατα ἐπακολουθοῦσαν ἀχαριστίαν.

Ὁ ἰατρός, παρασυρθὲς ἐκ τῆς πλάνης αὐτῆς, ἐνόμισεν, ὅτι ἐξοφλεῖ, ἐνῶ διὰ τοῦ ἀστεϊσμοῦ τῆς ἐξοφλήσεως περιεπλάκη εἰς τὴν ἀχαριστίαν, τὴν ὁποίαν διέκρινεν ἀμέσως ὁ γέρον πατήρ μεθ' ὅλην τὴν μετρίαν ἀνάπτυξιν καὶ διανοητικὴν μόρφωσιν του. Οἱ ψυχολογικοὶ νόμοι ἐξεγείρονται ἀσυνεδῆτως καὶ εἰς τοὺς μετρίως ἀναπτύξως ἀνθρώπους, ὅταν τὰ ἀναμφισβήτητα δικαιώματά των ὡς εὐεργετῶν προσβάλλωνται ὑπὸ τῶν εὐπαιδευτῶν υἱῶν, ἀξιούντων νὰ παίξουν μὲ τὴν εὐεργεσίαν καὶ τὴν ψευδῆ ἐξοφλήσιν.

Ἐδνόητον λοιπόν, ὅτι ψυχολογικῶς εἶχε δίκαιον νὰ ἐξεγερθῆ καὶ λυπηθῆ κατάκαρδα ὁ γέρον. Ἐνθυμούμαι μίαν κωμῳδίαν νοστιμωτάτην τοῦ Λαμπίς, ἔχουσαν ὡς θέμα τὴν ψυχολογίαν τοῦ εὐεργέτου καὶ εὐεργετουμένου. Τίτλοφορεῖται τὸ Ταξίδιον τοῦ κ. Περιώων. Ἡ κωμῳδία αὐτὴ ἐξηγεῖ πολλὰς τραγωδίας τῆς ἀχαριστίας καὶ φωτίζει τὴν ψυχολογίαν ἀμφοτέρων.

Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΔΗΣ

Δικηγόρος.

Τὰ δάνεια ἀδικαιολόγητα.

Ὁ πατήρ τοῦ ἰατροῦ, ὡς ἐκ τοῦ ἐξαιρετικοῦ περιβάλλοντος, εἰς τὸ ὅποιον ἔζη, ὡς ἐκ τῆς ὑψηλῆς κοινωνικῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν θὰ κατεῖχεν ἐν τῇ ιδιότητι του ὡς πατὴρ διακεκριμένου τῆς πόλεως ἡμῶν ἰατροχειρουργοῦ, θὰ ἐσπέριετο ἢ μᾶλλον ὤρειλε νὰ σκεφθῆ πάλιν ὄριμος πρὶν ἢ ἐκπερῆ τὴν ἀτυμηχορίαν του, πρὶν λάβῃ ὑπὸ σκευδαίαν ἔποψιν τοὺς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του ἐκστομισθέντας λόγους, ἐὰν δὲν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι οἱ λόγοι οὗτοι ἐλέχθησαν ὑπὸ μορφῆν ἀπλοῦ καὶ ἀδόλου ἀστεϊσμοῦ.

Ὄφειλε, τὸ κατ' ἐμέ, ὡς συνετός ἀνθρώπος ἀνεργῶν, νὰ σκεφθῆ, ὅτι ἐὰν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τῷ ἔδωκε τὴν ζωὴν, ἦθελε νὰ τῷ τὴν ἀφαιρέσῃ, μεσολαβόντος τοῦ φοβεροῦ ἀγγελιαφόρου, τῆς ἀσθενείας δηλαδὴ, τίποτε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ θέσῃ φραγμόν, τίποτε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐμπέδισῃ καὶ νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἀνωτάτην ἐκείνην ἀπόφασιν.

Οὕτε τὸ καθ' ὑπόδειξιν τῶν ἐπιστημονικῶν κανόνων ἐπιμελέστατα ἠκονισμένον χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, οὔτε ἡ μακρὰ καὶ πολυστῆς πείρα τοῦ υἱοῦ του, οὔτε καὶ αἱ προσπάθειαι, τὰς ὁποίας θὰ ἔθετεν ὁ τελευταῖος εὖτος εἰς ἐνέργειαν, ἦσαν ἰκανά, ὥπως μεταβάλλωσι τὸ ἀμειλίχον πεπρωμένον. Ἐπομένως τὰ δάνεια τοῦ ἐν ἀναρρώσει γέροντος ἦσαν ἀδικαιολόγητα...

Πιθανόν ὅμως τώρα, καὶ ἐξάπαντος τοῦτο θὰ συνάβῃ, ἡ εὐαίσθητος πατρικὴ καρδία, ἣτις, ἐνῶ κατὰ τὰς κρισίμους ὥρας, τὰς ὁποίας διήρχετο, ἄλλο τι περιέμενε, θὰ ὑπέστη διάφορόν τι πλῆγμα. Ὁ γέρον πατήρ, ὁ ὁποῖος τίς οἶδε μὲ ποίας μερίμνας καὶ στερήσεις εἶχε καταρθώσῃ ν' ἀναδείξῃ τὸν υἱόν του μέγαν τῆς κοινωνίας παράγοντα, ὁ πατήρ αὐτός, ὁ ὁποῖος κατάρθωσε νὰ τὸν μεγαλώσῃ καὶ νὰ ἐξοφάλλῃ εἰς αὐτὸν τὴν περιβλεπτόν θάσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκειτο σῶτος, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουσε τοὺς πιερούς ἐκείνους λόγους τοῦ υἱοῦ του μόνον ὡς πατήρ. Ἦκουσε τὸν βλασφῆμον τοῦ κατὰ πρόσωπον καὶ ἀνευ ὑπακφυγῶν νὰ τῷ λέγῃ, ὅτι τὸ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸν κόσμον δὲν ἦτο καὶ τὸσον σπουδαῖόν τι πρᾶγμα, δὲν ἦτο μεγάλη τις εὐεργεσία, δὲν ἦτο τι, τοῦ ὁποῖου τὴν ἐντέλεσιν μόνος προνομοσῆχος ἦτο αὐτός. Ἦκουσε τὸν υἱόν του νὰ τῷ λέγῃ, ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐπραξεν ἐκεῖνος εἰς αὐτόν, δὲν ἦτο τι δυσκατόρθωτον καὶ ὅτι, τέλος, ἐν ἀπλοῦν μαχαριδίον ἦτο ἰκανόν, ὥπως, ἂν ὄχι νὰ φέρῃ εἰς τὸν κόσμον, τοῦλάχιστον ὅμως νὰ ἐμπέδισῃ ἀπὸ τοῦ νὰ χαθῆ μία ὑπαρξις, ὅπερ εἶχεν ἴσην

ἀξίαν πρὸς τὸ πρότον. Ἐφάνη εἰς αὐτόν, ὅτι ὁ υἱὸς τῷ ἔλεγε: «Μοὶ ἔδωκες τὴν ζωὴν; σοὶ τὴν ἀπέδωκα οὐδὲν πλέον δεσμός μᾶς συνδέει, οὐδεμίαν πλέον ὑποχρέωσιν ἔχω πρὸς σέ. Δὲν εἶσαι ἄρα πατήρ μου». Αὐταὶ αἱ σκέψεις, καὶ ἄλλαι ἴσως, ἤλθον εἰς τὸν νοῦν τοῦ γέροντος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης πλέον ἐβλεπε τὰς ἐπὶ τοῦ υἱοῦ του στηριζομένας ἐλπίδας διαψευδόμενας, τὰ περὶ εὐτυχῶν γεροντικῶν ἡμερῶν εὐσώωνα σχέδιά του διαλυόμενα. Ἐβλεπεν, ὅτι τὸ πᾶν εἶναι χίμαιρα, φαντασία, ὄνειρον.

ΝΕΣΤΩΡ ΣΠ. ΚΟΥΜΠΟΓΛΟΥΣ

Πολὺ ἔσπευσεν.

Ὡς θέμα διὰ κοινωνικὸν ἐρώτημα, τὸ προβληθέν ὑπὸ τοῦ κ. Νικ. Μακρίδου, ἰατροῦ, εἶναι ἐξόχως ἐπιτυχημένον καὶ εἶναι δυνατόν τὸ ἐμπνεῦσθαι ἀναριθμήτους σκέψεις καὶ ἀπαντήσεις. Ὑποθέτω ὅμως, ὅτι ὅλα θὰ συντρίβουν ἐπάνω εἰς τὸν ἀδιάσειστον ὀγκόλιθον τῆς ἀνευ ὄρων καὶ ἀπεριορίστου ἀγάπης, τοῦ ἐκτός πάσης θυσίας ὀφειλομένου ὑψίστου σεβασμοῦ πρὸς τοὺς γεννήτορας ἡμῶν, περὶ τῶν ὁποίων, ἄλλως τε, τὸσον σαφῶς καὶ αὐστηρῶς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ζωῆς μᾶς ἐδίδαξαν ἡ θρησκεία, τὸ σχολεῖον καὶ ἡ ἄλλη μας ἀνατροφή. Μὲ φαίνεται λοιπόν, ὅτι πολὺ ἔσπευσεν, ἔστω καὶ ἀστεϊζόμενος, ὁ ἰατρός νὰ ἐξοφλήσῃ κάθε δοσοληψίαν μὲ ἐκείνον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωκε τὴν ζωὴν, ποῖός ξεύρει μὲ πόσας δυσκολίας καὶ ἀντιξέους περιστάσεις, τὰς ὁποίας ὅμως κατάρθωσε νὰ ὑπερικήσῃ, ὄχι μὲ τὴν εὐκολίαν καὶ τὴν μίλην τοῦ χειροῦργου υἱοῦ του, ἀλλὰ μὲ τὴν καρτερίαν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν ἥρωος βιοπλαιστοῦ πατρός.

ΑΙΝΕΙΑΣ

Τὸ ἀποδοθὲν τάλαντον.

Ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησιν ἐπὶ τοῦ προβλήματος τοῦ φίλου ἰατροῦ κ. Νικ. Μακρίδου, περὶ τοῦ ἐὰν εἶχε δίκαιον ὁ πατήρ καὶ ποῖων αἰσθημάτων καὶ συναισθημάτων ἐπανάστασιν προκάλεσεν ἐν τῇ πατρικῇ καρδίᾳ ὁ ἀστεϊσμός ἐκεῖνος τοῦ υἱοῦ του, λέγων, ἐν τῷ μέτρῳ τῶν ἀσθενῶν μου δυνάμει, ὅτι ὁ υἱὸς δὲν ὤρρειλεν, ἔστω καὶ ἀστεϊζόμενος, νὰ εἴπῃ εἰς τὸν πατέρα του ὅτι εἶπε, καὶ δὲ τὴν φράσιν: «ἐξοφλήσα τὸ χρέος μου», ὁ δὲ πατήρ, πᾶνυ δικαίως, δὲν συνεχώρησεν εἰς τὸν υἱόν του τὸν ἀστεϊσμόν ἐκεῖνον, πληρωθείσης τῆς καρδίας του ὑπὸ τῶν αἰσθημάτων ἐκείνων, ὑπὸ τῶν ὁποίων πληροῦται πᾶσα πατρικὴ καρδία. Ἡ φράσις: «ἐξοφλήσα τὸ χρέος μου», μὲ ὑπερθύμησε τὸν ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ ἀναφερόμενον δοῦλον, τὸν λαβόντα τὸ ὑπὸ τοῦ κυρίου του δοθέν εἰς αὐτόν τάλαντον καὶ κρύψαντα αὐτὸ ἐν τῇ γῆ, ἐπιστρέψαντα δὲ αὐτὸ μὲ τὸ: — Ἰδε, ἔχετε τὸ σόν.

— Πατέρα, ἐξοφλήσαμεν. Μοὶ ἔδωκες τὴν ζωὴν, σοὶ ἀπέδωκα τὴν ζωὴν! ἐξοφλήσα τὸ χρέος μου. — Κύριε ἐξοφλήσαμεν. Μοὶ ἔδωκες τὸ τάλαντον. Ἰδοὺ σοὶ τὸ ἀποδίδω.

Ὁ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ παραβολικῶς ἀναφερόμενος Κύριος, ὄχι μόνον σύνοφρος κατέστη πάραυτα, ἀλλὰ πονηρὸν ἀποκαλέσας αὐτόν, ἔλαβεν ὀπίσω καὶ τὸ ἐν τάλαντον ἐν τῇ αὐτοῦ εἰς τὸν δοῦλον δοθέν. Ὁ ὑπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ κ. Νικ. Μακρίδου ἀναφερόμενος πατήρ, μὴ δυνάμενος νὰ ἀφαιρέσῃ ὁ εἶχε δώσει εἰς τὸν υἱόν του, βαρέως ἔφερε τὸν ἀστεϊσμόν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ ναὶ μὲν δὲν διέκωψε πᾶσαν σχέσιν πρὸς αὐτόν, πιερώς ἔκτοτε μεναμεληθέντα, ἀλλ' οὐδέποτε ἔκτοτε συνεχώρησεν εἰς τὸν υἱόν του τὸν ἀστεϊσμόν ἐκεῖνον. Ἐν τῇ περιπέτῳσι ταύτῃ νομίζω, ὅτι πληρέστατα ἐφαρμόζεται τὸ λαϊκόν: «ἕνας μπαμπᾶς κυττάξῃ δέκα παιδιὰ, ἀλλὰ δέκα παιδιὰ δὲν μποροῦν νὰ κυττάξουν ἕνα πατέρα».

Β. Ν. ΚΑΜΑΡΑΔΟΣ

Πρωτοψάλτης Κοινότητος Ταταούλων

ΛΕΥΚΟΝ ΓΑΝΤΙ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ —

συνέχεια από σελ. 390

Μετ' ὀλίγα λεπτά ἠναγκάσθησαν ν' ἀποχωρήσουν. Ἀπεχαιρέτησαν τὸν Βερτράνδον καὶ ἡ μητέρα δὲν παρέλειψε νὰ τοῦ εἰπῇ, ὅτι θὰ ἐσηκώοντο μὲ τὰ λάλημα τοῦ πετεινοῦ διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν ἰδῇ.

Ἡ Μαρίκα ἀνέλαβε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ διὰ τῶν ὁδῶν τῆς ἀγνώστου πόλεως, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο μικρὸν διὰ τὴν ἀφελῆ χωρικήν.

— Θεέ μου! τί πολλὰ τραῖνα! τί πολλὰ τραῖνα! ἐπανελάμβανεν ἡ Αἰκατερίνη, ὁσάκις—πολὺ συχνά, ἄλλως τε— τὸ κουδοῦνι τοῦ ἠλεκτρικοῦ τρῶμ τὰς προεκάλει τὴν προσοχήν.

Ἡ Αἰκατερίνη, ὁσάκις εἰμποροῦσε, περιεπάτει εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, ἐπίσης καταφοβισμένη ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν οἰκοδομῶν, τὰς ὁποίας ἐφοβεῖτο μὴ πέσουν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της.

Ἡ Μαρίκα, ἡ ὁποία δὲν ἤθελε νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν Βερτράνδον, ἐνοικίασε δύο δωμάτια εἰς ἓν ξενοδοχεῖον, τὸ ὁποῖον ἔκειτο πλησίον εἰς τὸ ἄσυλον. Αἱ δύο γυναῖκες ἔφαγον ὀλίγον καὶ ἐκοιμήθησαν παρυσύς. Τὴν ἐπαύριον, καίτοι ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἤκουσε κανένα πετεινὸν νὰ φωνάξῃ, ἦτο ἐπὶ ποδῶς ἀπὸ τὰς πέντε. Ἡθέλησεν ἀμέσως ν' ἀγοράσῃ τὸ τηλεσκόπιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἀφώπλιζε τὸν Μπρουσκάιλ, ἀλλὰ, παρατηρήσασα εἰς τὸν δρόμον, εἶδεν, ὅτι οὐδὲν κατάστημα εἶχεν ἀνοίξει ἀκόμη.

— Ἄ! αὐτοὶ οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων ἀγαποῦν, φαίνεται, πολὺ τὸν ὕπνον, ἐσκέφθη ἡ χωρική.

Εἰς τὰς ὀκτὼ μόλις εἰμπόρεσε νὰ ἔμβῃ εἰς ἓν μέγα κατάστημα τοῦ κεντρικοῦ δρόμου. Ἡ Μαρίκα τὴν ὀδήγησεν εἰς τὸ κατάλληλον διαμέρισμα.

— Ἐπιθυμεῖτε τηλεσκόπιον; θὰ σᾶς δείξω, κυρία, μερικὰ εἶδη, παρετήρησεν ὁ εἰδικὸς ὑπάλληλος, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο, ὅτι ἐκοιμᾶτο ἀκόμη.

Ἦ! πόσον ἦσαν ἀκριβὰ τὰ τηλεσκόπια! Σαράντα φράγκα, ἐξήντα φράγκα!

Ἡ Αἰκατερίνη ἐδοκίμασε νὰ παρατηρήσῃ μὲ αὐτά. Ἐν τούτοις ἐξηκολούθει νὰ βλέπῃ ἓν νέφος, ὁσάκις εἶχε τὸ τηλεσκόπιον στὰ μάτια της. Ἡ Μαρίκα, τέλος, ἐπενέβη καὶ ἐξέλεξεν ἓν τῶν τεσσαράκοντα φράγκων. Ἡ Αἰκατερίνη τὸ ἐπλήρωσεν, ἐπῆρε τοῦτο ὑπὸ μάλης καὶ ἔφυγε μὲ τὴν δεσποινίδα, κατευθυομένη εἰς τὸ ἄσυλον.

Μόλις ὅμως ἐφθασαν ἐκεῖ, ὁ θυρωρὸς ταῖς λέγει:

— Κάποιος, μόλις ἐφθασεν ἐδῶ, ἐζήτησε τὰς κυρίας.

— Κάποιος; ἐπανελάβε μὲ ἀνησυχίαν ἡ Αἰκατερίνη.

— Μᾶς ἐζήτησε; προσέθηκεν ἡ Μαρίκα.

— Μάλιστα, δεσποινίς, ὁ κύριος μάλιστα αὐτὸς εἶναι ἀκόμη εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἀναμονῆς.

Ἡ θυρωρὸς ταῖς ἐδείξε ποῦ ἔπρεπε νὰ κατευθυνθῶσιν.

Ἦτο εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κήπου ἓν δωμάτιον ὀκτάγωνον, τὸ ὁποῖον ἀπετέλει τὸ ἰσόγειον πάτωμα τοῦ περιπτέρου. Εὐθύς ὡς ἡ θύρα τοῦ δωματίου τούτου ἠνοιχθῆ, ἡ Αἰκατερίνη ἔμεινεν ἐμβρόντητος. Ὁ σύζυγός της ἦτο ἐκεῖ! ὁ ἄνδρας της κατὰ πρόσωπον τοῦ Βερτράνδου, ὁ ὁποῖος μὲ πρόσωπον θλιμμένον ἐκάθητο ἐπὶ μιᾶς καθέκλας!

— Χά, χά, χά! Ἴδου καὶ αἱ ἄλλαι, ἐφώναξεν ὁ γαιοκτήμων μὲ φωνὴν προδηλοῦσαν θύελλαν.

— Χριστέ μου! Σὺ ἐδῶ; ἐπιθύρησε κατακόκκινη ἡ Αἰκατερίνη.

— Διατί ὄχι; ἔπρεπε νὰ μάθω τί ἐγινήκατε. Ἐπῆρα τὸ τραῖνο τῆς νυκτὸς καὶ ἐφθασα ἐδῶ εἰς τὰς πέντε τὸ πρωῖ, χωρὶς νὰ κλείσω μάτι. Ἡ μητέρα σας εἶναι σὲ μιὰ πολὺ ὄμορφη θέσι, δεσποινίς, εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὴν νύμφην του, καὶ ὁ Κυπριανὸς μᾶς ἀκόμη...

Ἡ γαιοκτήμων συνεπέρανε μὲ πικρίαν:

— Μὲ ἔστειλαν ἐδῶ διὰ νὰ ἰδῶ ἂν ἦλθετε νὰ μείνετε εἰς τὸ ἄσυλον αὐτὸ διὰ παντὸς ἢ μόνον εἰσθε περαστικά.

— Ἦ! κύριε! διεμαρτυρήθη ἡ Μαρίκα!

Ἡ Μπρουσκάιλ δὲν ἀπεθαρρύνθη.

— Δεσποινίς, ἐδήλωσεν, εἶμαι πολὺ εὐγενὴς διὰ νὰ σᾶς εἰπῶ μόνον, ὅτι ἐτρελλαθήκατε. Τοῦλάχιστον ὅ,τι ἐκάμετε... Νὰ φύγετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν παραμονὴν τῆς ὑπογραφῆς τοῦ προικο-

συμφώνου καὶ νὰ μᾶς ἀφήσετε ἔτσι στὰ κρῦα ὄλους!... Ἐπειτα, ὕστερ' ἀπ' ὅ,τι αὐτὸ τὸ παιδί μου διηγήθη...

— Τί σᾶς εἶπεν; ὅτι τὸν ἠγάπων; Εἶναι ἀλήθεια, κύριε, τὸν ἀγαπῶ καὶ ἀγαπῶ μόνον αὐτόν· δὲν δύναμαι νὰ νυμφευθῶ, παρὰ μόνον αὐτόν! Συγχωρήσατέ με, ἐν τούτοις αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Θὰ γίνω σύζυγος τοῦ Βερτράνδου ἢ... κανενός!

— Τοῦ Βερτράνδου; ἀνεφώνησεν ὁ Μπρουσκάιλ μὲ τόσην ὀργήν, ὅσον καὶ οἶκτον. Ἄλλὰ εἶναι ὁ δευτερότοκος αὐτός, χριστιανὴ μου!

— Δευτερότοκος; καὶ τί μὲ μέλει;

— Τί σᾶς μέλει; Μὰ δὲν ξεύρετε λοιπόν, ὅτι δὲν θὰ ἔχη τίποτε εἰς τὸ μερίδιόν του ὁ Βερτράνδος σας, τὸ ἓν τρίτον μόλις, ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ θὰ ἔχη ὁ ἀδελφός του;

— Τί μὲ μέλει; ἦτο καὶ πάλιν ἡ ἀπάντησις τῆς Μαρίκας.

— Ἄλλὰ σκεφθῆτε· ὁ Βερτράνδος δὲν ἐφοίτησε σὲ καμμιά μεγάλη σχολή, ἐνῶ ὁ Κυπριανὸς εἶναι τελειόφοιτος. Μάλιστα, δεσποινίς, τελειόφοιτος· ἔχει μάθει φωτογραφίαν καὶ σπὸρ, ξεύρει πιάνο καὶ ἀκόμη ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ προσκληθῇ εἰς τῆς κομίσσης... πῶς τὴν λέγουν; Ἄ! εἰς τῆς κομίσσης Βαγαπόντι. Μάλιστα, δεσποινίς, εἶναι αὐτὰ ὅπως σᾶς τὰ λέγω.

Ἄλλ' ἡ Μαρίκα, χωρὶς νὰ ταραχθῇ διόλου, δὲν ἀπῆντα, τὰ μάτια της ὅμως ἐπανελάμβανον:

— Τί μὲ μέλει;

Διὰ νὰ δεῖξῃ δὲ τὴν ἐκχειλιζοῦσαν τρυφερότητα πρὸς τὸν ἀδικημένον αὐτὸν δευτερότοκον, ποῦ δὲν εἴξευρε πιάνο, ποῦ δὲν εἶχε προσκληθῇ σὲ καμμιά κόμισσα, καθὼς ὁ ἀδελφός του, τοῦ ἐπῆρε τὸ χέρι καὶ τὸ ἔφερεν ἀδιστακτῶς εἰς τὰ χεῖλη του.

— Ἄ! ἂν εἴσθε μαγευμένη!... εἶπεν ὁ Μπρουσκάιλ, καὶ ἤρχισε νὰ βηματίζῃ μὲ μεγάλα βήματα εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἦτο τὸ σημεῖον τῆς ὀργῆς του.

— Μάλιστα, κύριε, εἶμαι μαγευμένη καί, ὡς βλέπετε, δὲν θὰ εἰμπορέσετε νὰ κάμετε τίποτε!

— Καλά, καλά. Ὅσο γιὰ μέ, μοῦ εἶναι τὸ ἴδιο, τὸ καταλαβαίνετε καὶ σεῖς. Δυστυχῶς ὅμως γιὰ σᾶς, νομίζω, ὅτι ἡ κυρία μητέρα σας δὲν θὰ βλέπῃ τὰ πράγματα μὲ τὰ μάτια, ποῦ τὰ βλέπετε σεῖς. Ἐξ ἄλλου δὲ διρωτωμαι ἂν δὲν ἤξιζε κἂν τὸν κόπον νὰ ἔλθετε ὡς ἐδῶ, ἀφοῦ ἡ ἀδεια ἔχει ἐκδοθῇ καὶ δημοσιευθῇ ὁ γάμος... Ἄ! εἶναι δικό σου λάθος, εἶπε μὲ ἀπότομον ὕψος, στρεφόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του. Βλέπετε πολὺ καλά, πῶς αὐτὸς ὁ μικρὸς διάβολος δὲν εἶναι πειδὸ λίγο ὑγιῆς ἀπὸ σένα καὶ ἀπὸ μένα, καὶ ὅμως ἐπίστεψες στὸ γράμμα του. Ἄλλ' ὅταν ἔχη κανεὶς ξεκουτιασμένο μυαλό, γυναῖκα τοῦ διαβόλου...

Ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἀπῆντησέ τι καθ' ὅλην τὴν συνομιλίαν τοῦ ἀνδρός της μὲ τὴν Μαρίκαν· δὲν εἶπεν οὔτ' αὐτῇ, οὔτε ὁ Βερτράνδος κατῆ. Τὸ νευρικὸ μόνον ἀνοιγόκλεισμα τῶν ματιῶν της ἐδείκνυε πόσον ἦτο ταραγμένη.

Παρ' ὅλην δὲ τὴν εὐαρέσκειαν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἐκ τῆς στάσεως τῆς Μαρίκας, ἥτις εἶχεν ἀναλάβει σχεδὸν ὅλην τὴν εὐθύνην τῆς πράξεώς των, καθὸ χωρική ἡ Αἰκατερίνη, δὲν ἔπαυε νὰ σκέπτεται, ὅτι ἡ κόρη ἐφάνη ἀρκετὰ ἰσχυρογνώμων καὶ αὐτεξουσία ἀπέναντι ἐνὸς Μπρουσκάιλ.

(ἀκολουθεῖ)

■ Εφθασαν :

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ,

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινία μετώπου, Ταινία πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὐρίσκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέγμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἥτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρά, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Κοσμητικὸν τῶν ὀφθαλμῶν ἀρ. 55, εἰς μικρὰς ράβδους τριῶν ἀποχρώσεων, Camomille Allemande

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὰ ἐπιτὰ νεώτερα θαύματα.

Ἡ ἐπιστημονικὴ ἐπιθεώρησις τοῦ Σικάγου «Ὁ Ἠλεκτρισμὸς» ἔθεσεν εἰς διαγωνισμὸν μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς τῆν ἐξῆς ἐρωτήσιν :

«Ποῖα τὰ ἐπιτὰ θαύματα τοῦ νεωτέρου κόσμου ;» Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς μᾶς παρέδωκαν, ὅτι τὰ ἐπιτὰ θαύματα τοῦ παλαιοῦ κόσμου ἦσαν :

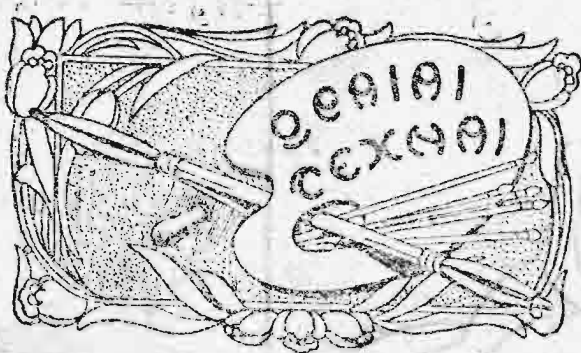
- 1) Ὁ τάφος τοῦ Μανασῶλου ἐν Ἀλικαρνασσῶ. 2) Ἡ πυραμὶς τοῦ Χέοπος ἐν Αἰγύπτῳ. 3) Ὁ φάρος τῆς Ἀλεξανδρείας. 4) Ὁ κολοσσὸς τῆς Ρόδου. 5) Οἱ κρημαστοὶ κῆποι τῆς Βαβυλώνας. 6) Τὸ ἀγαλμα τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ. 7) Ὁ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης ἐν Ἐφέσῳ.

Αὐτὰ ἦσαν θαύματα τεχνικά, διότι οὔτε οἱ Ἕλληνες, οὔτε οἱ Αἰγύπτιοι, οὔτε οἱ Βαβυλώνιοι ἐφαντάσθησαν τὴν ἐπιστήμην, ἣτις ἐκυρίευσεν τὸν κόσμον μετ’ αὐτοῦς.

Πολλοὶ ἐπιστήμονες ἐστειλαν τὰς ἀπαντήσεις των, αἰτινες ἀπέδωκαν τὸ ἐξῆς ὁποτέλεσμα :

- 1) Ὁ ἀσύρματος τηλεγράφος. 2) Τὸ τηλεφῶνον. 3) Τὸ ἀεροπλάνον. 4) Τὸ ράδιον. 5) Αἱ ἀντιτοξίνοι. 6) Ἡ τῆς ἠλιακῆς ἀκτίνος ἀνάλυσις. 7) Αἱ ἀκτίνες Ρέντγκεν.

Σημειωτέον, ὅτι δὲν κατετάχθησαν μεταξὺ τῶν ἐπιτὰ θαυμάτων οὔτε ὁ κινηματογράφος, οὔτε ὁ φωνογράφος. Ἐλαβον ὅμως ἀμφοτέρω ἰκανὰς ψήφους.

Ἡ ἔκθεσις τῆς ζωγραφικῆς

Παρά τὰς πολεμικὰς ἰαχάς, αἱ ὁποῖαι κυριεῦον τὴν ἀτμόσφαιραν ὅλης τῆς γῆς, οἱ τελειόφοιτοί τῆς σχολῆς Γαλατᾶ Σεραΐ εὗρον ἐν τούτοις τὴν εὐκαιρίαν, ὅπως ἐγκαινίσουν τὰς ἐργασίας τοῦ ἀρτιπαγοῦς ὀμίλου των διὰ μᾶς, τῆς πρώτης, ἐκθέσεως ζωγραφικῆς, ἣτις ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς τῆν παρελθούσας Παρασκευῆς, παρουσίᾳ πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου, ἐν ᾧ τὴν πρώτην γραμμὴν κατεῖχον οἱ ἐπίσημοι.

Βεβαίως εἶναι ἀνωτέρα παντὸς ἐπαίνου ἢ φιλοτιμίας προσπάθεια τῶν εὐγενῶν νέων, ὅπως ἀναδείξωσι τὴν ζωγραφικὴν τῆς χώρας καὶ ὅπως συντελέσωσι εἰς τὴν τόνωσιν τοῦ πνεύρου ἡμῶν καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος.

Ἡ ἔκθεσις, ἂν κρίνη τις ἐκ τῆς πληθῆος καὶ τῆς ἀξίας τῶν ἐκτεθέντων ἔργων, καθὼς καὶ ἐκ τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὅποιον προὐκάλεσε, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Ἐν αὐτῇ πρωτίστην βεβαίως ἐντύπωσιν προενοῦσιν οἱ πολεμικοὶ πίνακες διαφόρων ζωγράφων. Ὁ πόλεμος, ὁ ἐξελισσόμενος πρὸ τῶν ὀμμάτων μας, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ἐμπνεύσῃ τὴν σύγχρονον καλλιτεχνίαν. Καὶ ἰδοὺ, ὅτι παρουσιάζεται ὁ Τζαλιχ Ἰμβραχὴμ βέης με ὠραία ἔργα, παριστώντα νυκτερινὰς μάχας εἰς τὰ χαρακώματα, ὁ Σαμσή βέης με τὴν «ὑπεράσπισιν τῶν Ἀναφόρων», «τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἀλτοίτεπε» καὶ ὁ Ρουχὶ βέης με τὸ «τρίπτυχον», ὅπερ ἐξαικονίζει τὴν ἀναχώρησιν τοῦ στρατοῦ, τὴν μάχην καὶ τὴν ἐπάνοδον.

Μετὰ τοὺς πολεμικοὺς καλλιτέχνους, δέον νὰ κάμωμεν μνησίαν, καὶ λίαν εὐφημον μάλιστα, τῶν Ὀθωμανίδων καλλιτεχνῶν, αἰτινες, τέσσαρες τὸν ἀριθμὸν, ἀπέστειλαν πολὺ φιλοτίμως ἐξεργασμένους πίνακας. Ἐξ αὐτῶν βεβαίως πρέπει νὰ ἐξάρωμεν τὰ δύο καστὲλ-πορτραὶτ τῆς Τζελλιλὲ Χικμέτ χανούμ, συζύγου τοῦ ἐξοχωτάτου διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου τοῦ Τύπου, αἵτινα προὐκάλεσαν εὐάρεστον ἐντύπωσιν.

Εὐθὺς ἀμέσως ὀφείλομεν νὰ ἀναφέρωμεν τὸ ὄνομα τῆς ὁμογενεῦς καλλιτέχνιδος δεσποινίδος Ἑλένης Ἠλιάδου, τῆς ὁποίας τὸ τάλαντον ἐκπροσωπεῖται δι’ εἰκοσιδύο λίαν ἐπιτυχῶς ἐργασμένων πινάκων. Ἡ ἐμπνευσμένη καλλιτέχνις, ἣτις δὲν εἶναι ἀγνωστος εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Ἄσπ’ Ὄλα», σπουδάσασα εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς σχολὰς τοῦ Μονάχου, μεταδίδει εἰς τὰ ἔργα τῆς τὴν ἀγνωτέραν τεχνουργίαν αὐτῶν, συγκερασμένην πρὸς τὴν διαισθητικὴν τῆς πατρίδος τῆς, ἀγαπᾷ τὰς ἀδρὰς γραμμὰς καὶ τὴν ζωερὰν τῶν χρωμάτων ἀποιτύπωσιν. Κυρίως ἡ δεσποινὶς Ἠλιάδου ἐπιδίδεται εἰς τὰς προσωπογραφίας, ἐκ τῶν ὁποίων παραθέτει δείγματα, ἐπίσης ἐκθέτει ἐν γυμνόν, ἐν τοπίον καὶ δύο νεκρὰς φύσεις. Μανθάνομεν, ὅτι ἡ ὁμογενὴς καλλιτέχνις ἔτυχεν ἐκδηλώσεων ἰδιαίτερας ἐκτιμήσεως παρὰ τῶν ὑψηλῶν ἐπισκεπτῶν τῆς ἐκθέσεως, λίαν δὲ εὐμενῆ περὶ αὐτῆς κριτικὴν ἀφιερῶνον οἱ εἰδικοί κριτικοὶ τοῦ «Ὀθωμ. Δούδ» καὶ τῆς «Ἰκδάμ».

Ἐκ τῶν ὁμογενῶν ἐπίσης ἐκθέτει σειρὰν ἔργων καὶ ὁ κ. Δ. Τρυφίδης.

Βεβαίως ὁ χῶρος ἡμῶν εἶναι τελείως ἀνεπαρκής, ὅπως ἀναφέρωμεν ἐν πρὸς ἐν τὰ ἔργα τῶν λοιπῶν καλλιτεχνῶν, ἀξιόλογα ἐν πολλοῖς, αἵτινα καὶ ἀποτελοῦσιν ἐν πλούσιον σύνολον.

Ἡ ἔκθεσις, ἐν τῇ ἔδρᾳ τῶν ἀποφοίτων τοῦ Γαλατᾶ-Σεραγίου, (ἀδιέξοδος παρὰ τὸ κατάστημα Δρόν, πρῶν Σοκιστᾶ Ὀπεράγια), εἶναι ἀνοικτὴ καθ’ ἐκάστην, καὶ τὴν μὲν Δευτέραν προσιτῆ μόνον εἰς κυρίας, τὴν Πέμπτην καὶ Σάββατον με εἴσοδον γρ. 5, τὰς δὲ λοιπὰς ἡμέρας με εἴσοδον ἐλευθέρων.

ἈΠὸ ΣΑΒΒΑΤΟΥ Εἰς ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πατριαρχικαὶ δωρεαί. — Ἐξεδόθη καὶ ἀπεστάλη εἰς τὰ Πατριαρχεῖα αὐτοκρατορικῶν φερμάνιον, ἀναγνωρίζον τὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν Καδήικεῖ δωρεάν τοῦ μητροπολιτικοῦ μεγάρου, ὅπερ ἀπὸ τοῦ 1908 ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Γερμανὸς ὁ Ε’ ὑποσχέθη νὰ δωρήσῃ τῇ κοινότητι. Εὐχαρίστας δὲ πληροφροσούμεθα, ὅτι ἡ Α. Θ. Π., συνεχίζουσα τὴν ἀπεξ ἀξιομένην γενναιοδωρίαν αὐτῆς, μᾶλλον νὰ ἀνεγείρῃ μεγαλοπρεπεῖ βιβλιοθήκην διὰ τὴν ἐν Χάλκῃ Θεολογικὴν Σχολὴν καὶ καλλιμάρμαρον σχολὴν ἐν τῇ κοινότητι Βαλατῆ.

Θάνατος. — Χρηστὴ καὶ ἐνάρετος δέσποινα, ἡ Σοφία Ν. Συλλημερτίδου, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας αὐτῆς προσβληθεῖσα ὑπὸ κεραυνοβόλου ἀποπληξίας, ἀπεβίωσε τῇ προκαρτελοῦσῃ Κυριακῇ ἐν Πιργήκῳ. Ἡ μακαρίτις, ἀπόφοιτος τοῦ Ἀρσναίου, ἐδίδαξεν εἰς διάφορα παρθεναγωγεῖα, πανταχοῦ ἐπισπάσασα τὴν ἐκτίμησιν διὰ τὴν εὐσυνείδητον αὐτῆς ἐργασίαν. Ἡ κηδεῖα τῆς ἐπιβλητικώτατα ἐγένετο τὴν ἐπιούσαν, ἐν ἀκρῳ συγκινήσει τοῦ παρακολουθοῦντος πολυπληθοῦς ἐκλεκτοῦ κόσμου. Εἰς τὸν ἀπαρηγόρητον σύζυγόν τῆς κ. Ν. Συλλημερτίδην, διδάσκαλον, καὶ τὴν ἀπορφανισθεῖσαν θυγατέρα του, ἐκφράζομεν τὰ θερμά μας συλλυπητήρια, εὐχόμενοι τῇ ἀτυχεῖ Σοφίᾳ τὴν γαίαν ἐλαφρᾶν.

Πρότυπον Λύκειον. — Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς σχολικοῦ ἔτους τὴν διεύθυνσιν τοῦ Προτύπου Ἑλληνογαλλικοῦ Λυκείου (Βασιλῶ) ἀναλαμβάνει ὁ τέως γυμνασιάρχης τοῦ Ζωγράφειου ἐλλόγ. καθηγητῆς κ. Μιχ. Σάγγας.

Ἀγροτικὴ ἑορτή. — Αὐριον, Κυριακὴν, εἰς τὰς 9 1/2 μ., δίδεται μεγάλη ἀγροτικὴ ἑορτὴ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Σκαίτην τοῦ κήπου Τεπέμπασι, διοργανουμένη ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἡθοποιοῦ καὶ Μυροκεφάλου. Τὸ πρόγραμμα τῆς ἑορτῆς εἶναι ποικιλώτατον, ἡ μουσικὴ τελειότατα κατηρησμένη, ὥστε ἡ ἐπιτυχία τῆς ἑορτῆς ταύτης νὰ θεωρηθῇ τελείως ἐκ τῶν προτέρων ἐξησφαλισμένη.

Εἰδοποιεῖς

Ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ’ ἐκάστην εἰς τὴν κατοικίαν του : Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπασι, ὁδὸς Ἀλία, Χαϊρλή χάν, ἀρ. 11. Εἴσοδος ἐκ τῆς δεξιᾶς θύρας τοῦ χαρίνου. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς του δυνάμειος κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα, νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταβάλλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτόν. Ἡ χειρομαντία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐπικυροῦται ἀπὸ τὴν ροὴν τῶν αἰῶνων. Πρὸς

διαπιστῶσιν τῆς ἰκανότητος τοῦ ὡς ἄνω χειρομάντου, ἀποταθῆτε ἀπαξ πρὸς αὐτόν.

La Lumière Electrique

Etablissements d'entreprises electro-techniques. (Λὰ Λουμιέρ Ἐλεκτρικ) Ἐργοληπτικὰ Καταστήματα παντοειδοῦς ἠλεκτροτεχνικῆς ἐγκαταστάσεως.

ΓΡΑΦΕΙΑ : Τεσσαγιάν Χάν, ἀρ. 10-12. ΑΠΟΘΗΚΗ : Ὀδὸς Τελωνείου, ἀρ. 27.

Ν. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ἀναλαμβάνει πᾶσαν ἀγωγὴν ἐνώπιον ὄλων τῶν Τουρκικῶν Δικαστηρίων. Ἡ ἀμοιβὴ διὰ τοὺς ἀπόρους δὲν πληρώνεται. Γαλατᾶ, Μουμχανές, Κοντῶ χάν, 15-17.

Στὸν ἀγαπημένον μας

ΚΛΑΥΔΙΟ ΞΑΝΘΟ

Ποῖος ζήλευσε τὴν νεότητά σου, ποῖος ζήτησε νὰ χύσῃ στὰ στήθια, ποῦ σ’ ἀγάπησαν, φαρμάκι νὰ ποίησῃ ; Καὶ πρὶν προφθάσῃ, ἀτυχε, νὰ ψάλλῃς τὸ τραγοῦδι τοῦ κόσμου, μᾶς μαράθηκας, τί κρῖμα ! σὺν λουλουδί.

Ποῖος ζήλευσε τῆς χάρες σου στοῦ κόσμου αὐτοῦ [τὴν ἀκρῆ]

καὶ τώρα εἶνα νεκρικό, ἀθάνατο εἶνα δάκρυ, ἀτίλειωτο μᾶς ἔστειλες, ἀπέραντο σὺν κῆμα ; Ποῖος ἀπενος σὲ ζήλευσε καὶ σ’ ἔρριψε στὸ μνήμα ;

Κι’ ἂν τὸ κρῖμά σου σκέπασεν τοῦ τάφου σου τὸ χῶμα κι’ ἂν ἡ ψυχὴ σου τ’ οὐρανοῦ πῆγῃ νὰ βροῖ τὸ δῶμα, τὸ προσφιλέ σου ὄνομα, καὶ πάντα θε νὰ μείνῃ στὰ χεῖλη μας ἀνάμνησι πικρῆ καὶ ἀγιασμένη.

Μὰ ἦταν λουλουδί καὶ ὁ βορρῆας τὸ πῆταξεν στὴν γῆ, γιὰ λίγο μόνον ἀνθίσις, μαράνθη μίαν ἀγῆ.

Κώστας Κ.

Ἡ ΔΙΣ ΑἰΚΑΤΕΡΙΝΗ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

συστήσασα τέλειον ὀδοντοιατρικὸν γραφεῖον, ἀναλαμβάνει εἰς λίαν λογικὰς τιμὰς τὴν ὅλως ἀνωδύνως θεραπείαν ἢ ἐκρίζωσιν τῶν ὀδόντων, τὴν κατασκευὴν τεχνητῶν ὀδοντοστοιχιῶν ἐκ χρυσοῦ ἢ ἐλαστικοῦ (caoutchouc), τὴν τελείαν ἐφαρμογὴν γεφυρωτῶν ὀδόντων (bridge), στεφάνας ἐκ χρυσοῦ, καὶ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ὑγίειαν καὶ τὸν καλλωπισμὸν τοῦ στόματος. Δέχεται καθημερινῶς εἰς τὴν κάτῳ διεύθυνσιν :

Μπέγιογλου, παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς ὁδοῦ Ἰμάμ, ἀπαρτεμέναν Κωνσταντινίδου, ἀρ. 5, διαμέρισμα ἀρ. 2, παραπλεύρως τοῦ ζαχαροπλαστείου Σωτηριάδου.

Τὰ καλλίτερα κρασιά, τὰ εὐγενεστάτερα ρακιά εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ ἐν Γαλατῆ, Φερμεντιζιλίε, 86-90. Τηλέφ. 1105.

Ἡαλακὰ ἀνδελὸν τροχῶν αὐτοκινήτων πρὸς πώλησιν, Πληροφορίαι παρ’ ἡμῶν.

Διά ποιόν.

— Τὰ ἐμάθετε; ἡ κυρία Εὐλαλία χωρίζεται ἀπὸ τὸν ἄνδρα της.
 — Τί δυστυχία!
 — Διὰ ποιόν; διὰ τὸν ἄνδρα της ἢ δι' ἐμείνην;
 — Ὅχι, ἀλλὰ διὰ τὸν ἐραστήν της, τὸν ὁποῖον θὰ ζητήσῃ τώρα νὰ νυμφευθῇ.

Τεκμήριον.

— Τί βλέπω; ἓνα ξένο κορμὸς μέσ' στὸ γραφεῖό σου!
 — Ὅχι, ἀγάπη μου, μὴ βάνῃς κανὸς στὸ νοῦ σου· ἔμανα μαρκεὰ πειράματα διὰ μίαν ἀνακοίνωσι στὸν σύλλογο.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ

Ἀναχώρησις ἐκ	πρωῖα				ἐσπέρα				Ἐπιστροφὴ ἐκ	πρωῖα				ἐσπέρα						
	6	7	10	11	1	3	4	6		6	7	8	9	1	2	3	4			
Σιγκετζή	6	7 39	10 05	11 05	1 42	3 42	4 56	6 15	6 46	7 24	8 38	Κ. Τσεκμετζέ	—	7 23	—	1 27	—	—	6 01	—
Κοῦμ-Καποῦ	6 10	7 49	10 15	11 15	1 52	3 52	5 06	6 25	6 56	7 34	8 48	Ἁγίου Στεφάνου	6	7 35	8 55	1 38	2 46	4 55	6 12	8 34
Γενί-Καποῦ	6 15	7 54	10 20	11 20	1 57	3 57	5 10	6 30	7 01	7 38	8 53	Μακρούκισι	6 12	7 47	9 07	1 50	2 58	5 07	6 24	8 46
Ψαμαθεῖα	6 20	7 59	10 25	11 25	2 02	4 02	5 15	6 36	7 07	7 43	8 58	Γεδι-Κουλέ	6 27	8 02	9 22	2 05	3 15	5 22	6 39	9 01
Γεδι-Κουλέ	6 25	8 04	10 30	11 30	2 07	4 09	5 20	6 41	7 12	7 48	9 03	Ψαμαθεῖα	6 30	8 06	9 25	2 08	3 18	5 26	6 43	9 05
Μακρούκισι	6 40	8 19	10 45	11 45	2 22	4 24	5 35	6 56	7 24	8 03	9 15	Γενί-Καπεῦ	6 35	8 12	9 30	2 13	3 23	5 32	6 49	9 11
Ἁγίου Στεφάνου	6 52	8 29	10 55	11 57	2 32	4 34	5 47	7 06	7 34	8 13	9 25	Κοῦμ-Καπεῦ	6 40	8 17	9 35	2 18	3 28	5 37	6 54	9 16
Κ. Τσεκμετζέ	7	—	11 05	12 05	—	—	5 55	7 16	—	—	—	Σιγκετζή	6 48	8 25	9 43	2 26	3 36	5 45	7 02	9 24

ΕΥΘΥΜΑ

Εἰς τὸ μπάνιο.

Κάποιος νέος παίρνει τὸ ἀνταντάνε τῆς Λιλῆς τὴν ὥρα ποὺ καταβαίνει ἀπὸ τὴν καμπίνα της.
 Καὶ ἐκείνη κατὰ διάνοιαν:
 — Αἰωνίως αὐτῇ, νὰ κ' ἔνας ἄλλος, ποὺ ἀρκεῖται μόνον στὴ φωτογραφία μου.

Τί ζωγραφίζει.

Μεταξὺ ζωγράφων.

— Ἐξωγράφισες ποτὲ ζῶα;
 — Ὅχι... , τώρα ζωγραφίζω ἓνα φίλο μου.

Ἀνακούφισις.

Ὁ πολυγράφος ποιητῆς Π. ἐξέδωκεν ἐσχάτως νέαν συλλογὴν ποιημάτων καὶ τὰ προσφέρει εἰς μίαν δεσποινίδα.

— Εἶναι τὰ τελευταῖά μου ποιήματα...
 — Τὰ τελευταῖα; Ἄ! εὐχαριστῶ πολύ.

Τί εἶναι.

Ἐρωτοῦν ἓνα:

— Ἀλήθεια πῶς ὁ ἀδελφός σου ἐνυμφεύθη καὶ μὲ τὸν γάμον του ἐγένεν δεκαεπταεταῖος;
 — Μάλιστα κακομυριοῦχος.

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΙ ΝΗΣΩΝ

μετὰ προσεγγίσεως εἰς ΚΑΔΗΚΙΟ·Ι·

Καθ' ἑκάστην :

Ἐκ Γεφύρας 8 30 π. μ. 5 μ. μ. 6 15 μ. μ.
 » Πριγκήπου 7 — » 8 π. μ. 4 — »

Τὰς Παρασκευὰς καὶ Κυριακὰς :

Ἐκ Γεφύρας 8 30 π. μ. 10 π. μ. 6 15 μ. μ. 7 45 μ. μ.
 » Πριγκήπου 6 30 » 7 30 » 4 — »

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΚΑΔΗΚΙΟ·Ι· — ΧΑ·Ι·ΔΑΡ ΠΑΣΑ

Γέφ.—Χ. Πασά—Καδ.	Καδ.—Χ. Πασά—Γέφ.
π. μ. 7 — 7 25 7 30	7 — 7 10 7 30
7 45 — 8 15	7 45 — 8 —
8 30 8 55 9 —	8 15 8 25 8 45
10 — — 10 20	9 40 9 50 10 10
11 — — 11 20	10 55 11 05 11 25
11 50 12 15 12 20	11 45 12 — 12 20
μ. μ. 2 30 2 55 3 —	1 — — 1 20
3 30 3 55 4 —	3 15 3 25 3 45
4 35 5 — 5 05	4 15 — 4 35
5 05 5 40 5 45	5 20 — 5 40
6 15 6 40 6 45	5 55 6 05 6 25
7 20 7 45 7 50	7 — — 7 20
8 — 8 25 8 30	8 — 8 10 8 30

Γλωσσικὸν ζήτημα.

Ἐλεγε κάποιος:

— Ἐγώ, κύριοι, εἶμαι οἰκτρὸν θῦμα τῆς διγλωσσίας.
 — Πῶς αὐτό;
 — Ἐχω τὴν πενθεράν μου καὶ τὴν γυναῖκά μου

Πραγματικόν.

Ὁ γνωστὸς πλούσιος φιλάγγυρος Σ. δεικνύει εἰς ἓνα φίλον τὴν τελευταίαν φωτογραφίαν του.

— Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ φωτογραφία αὐτή; δὲν μοῦ μοιάζει;
 — Διόλου.
 — Γιατί;
 — Σὲ δείχνει σὲ μιὰ στάσι ἀφύσικη, μὲ τὸ χέρι στὴν τσέπη...

Τὰς ἀγοράς σας εἰς τοῦ

Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μεγάλῃ ὁδῷ Μπέγιογλου, 188, παραπλεύρως τοῦ Τοκατλιάν.

Ὅλα τὰ ἀνδρικά, γυναικῆα καὶ παιδικὰ εἶδη εἰς τιμὰς ἀπιστευτῶς εὐθηνῆς.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ καλλιτεχνικαὶ καὶ κομψαὶ διὰ βρασι- κάδες κατασκευάζονται ταχύτατα καὶ εἰς τιμὰς λίαν εὐθηνῆς εἰς τὸ φωτογραφεῖον **ΙΡΙΣ**, Μεγάλῃ ὁδῷ Μπέγιογλου, ἀνωθεν τοῦ παντοπωλείου τῶν Ἀδελφῶν Δημητρακοπούλων.

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν ὡς τὰ μόνα κατάλληλα δι' ἀναρρωνύοντα, ἀδυνάτους καὶ ἀνααιμικούς.

Μπέγιογλου, Χαράλ-μπαση, ἀριθμ. 52